

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akkaba

— Allah rahatlık versin efendim!

Derslerinden başka endişesi olmaması için...

...yarınını bugünden teminat
altına alınız. Türkiye İş Bankası'n-
da şahsınız, aileniz ve yakınlara-
rınız için açtiraacağınız bir
İrath Hesap kaydihayat şartıyla
600 liraya kadar AYLİK İRAT
veya 50.000 liraya kadar
SERMAYE kazandırır.

23 Ağustos çekilişinde

6

APARTMAN DAİRESİ
ÇOK ZENGİN PARA İKRAMIYELERİ
cem'an 800.000 lira

TÜRKİYE

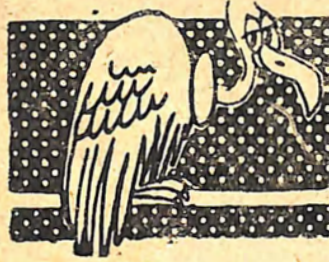

BANKASI

FAAL d - 454

paranızın... istikbalinizin emniyeti

Akbaba

siyasi
mizah
gazetesi

ÇATIK KAŞLAR

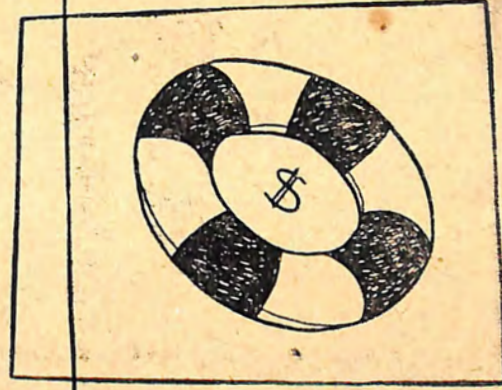
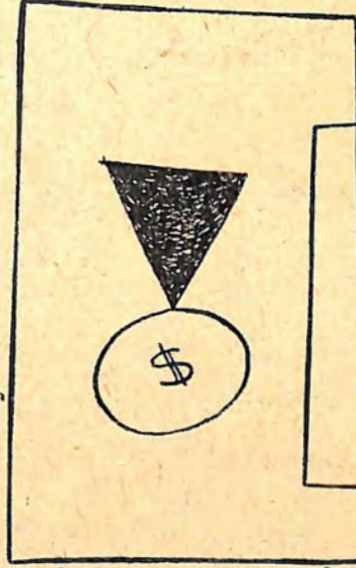
TATLI dil, güler yüz yalnız fıkra kaldı. Etrafınıza şöyle bir bakınız, ne kadar zengin varsa kaşları çatık!

Niye gülmüyorlar acaba?... Apartman mı? Var... Otomobil mi? Var... Kotra mı? Var... Piyasada ne yok? Buzdolabı, çamaşır makinesi, radyo, pikap, güzel eşya, nâdide içki, vizon kürk, İngiliz kumaşı değil mi?... Hepsi, hepsi, salonlarında, mutfaklarında, gardroplarında tıklım tıklım... Ama, yine gülmüyorlar, yine gülemiyorlar. Öfke, enselerinde kat kat, gerdanlarında katmer katmer olmuş!

Tebessüm, belki biraz acı,

belki biraz solgun, belki biraz hazine, hep derisi kemiğine yapışmış yoksul yüzlerde: Bir eski İstanbul evinden çıkarken gülümsüyor, bir pazar yerinde yiyecek fiyatlarına bakarken gülümsüyor, bir ağaç gölgesinde, yarı uyur, yarı uyanık, yamalı ceketine, yırtık pabuçlarına bakarken gülümsüyor...

Ben, gülenleri değil, gülmiyenleri merak ediyorum: Niye gülmüyorlar acaba?... Yoksa, gülemiyorlar mı?... Hâlâ, iç derinliklerinde kırıntıları kalmış gizli bir utanç duygusu, gülmeğe, gülümsemeğe istek mi bırakmıyor, .. Belki de ablak suratlara takılan bu öfke,

Dış Yardımlar:

İKTİDAR'A GÖRE...

MUHALEFETE GÖRE...

servetlerine karşı belirecek şüpheler için bir ciddiyet maske, bir namus sigortasıdır!

Tıpkı Tefik Fikret'in Nef'i tasviri gibi:

Bir yağız çehre. çatılmış iki hançer kaşlar,

Ama, üçyüz elli dokuz milyon dolarlık yardım sevincinden sonra devlet babamızın yüzündeki öfke çizgilerinin büsbütün sertleşip silâh çatmasına ne dersiniz? İşte buna, hiç, ama hiç aklım ermedi. Bu hiddet, bu şiddet, bu dehşet niçin?... Kaç yıldır, denizler, dağlar, bulutlar aşarak aradığımız, yolunu, izini gözlediğimiz yardım, Nuri Sait Paşa'nın ölümüyle, beklenmedik bir miras gibi ansızın geliverdi! Devletçe, milletçe, hep gülsek, sevinsek, daha uysal, daha tatlı, daha babacan olsak ya artık!...

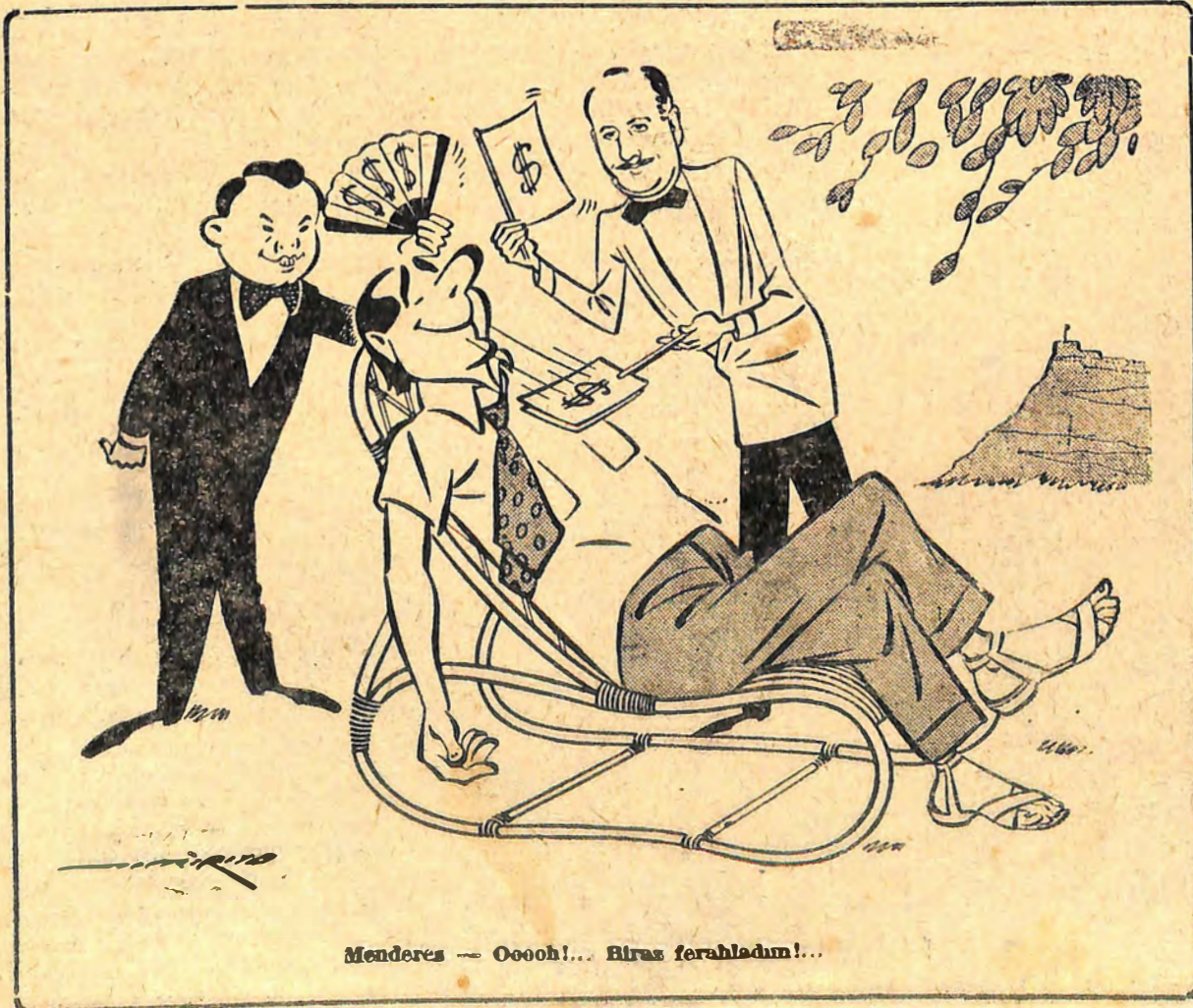
Hayır, Devlet babamızın yüzü, nedense, bir türlü gülmiyor, gülemiyor. E, o gülemeyince biz de gizli bir şüphe, gizli bir korku ile gülemiyoruz.

Haydi, doktor Namık Gedik, tebessümü vekillik ciddiyetine yakıştırmıyor diyelim. Ama, sayın Başvekile ne buyurursunuz? O ki, muhalefette iken bile gülen adamdı.

Yoksa, 350 milyon dolar bile yüzümüzü güldürmeğe yetmiyor mu artık?

Yusuf Ziya ORTAÇ

3

Menderes — Ooooh!... Biraz ferahladım!...

ANKARA İSTANBUL

Kavuncu!

Mebuslar Ankaradan İstanbula tekrar dönmüşlerdi. Anadolu Kulübünün bahçesinde oturanlar arasından biri, kapiya doğru yürüyen bir arkadaşına seslendi:

— Kavuncuuu... Kavuncuuu!...

Doktor Halil Fikret Kanat sor-du:

— Kim bu kavuncu?...

— Kayseri mebusu...

— Ne kavunu satıyor acaba?

Meclisteki yaylâcılardan biri cevap verdi:

— Topatan sanıyorduk ama de-ğilmiş!

Boru hırsızlığı!

Konyada bir boru hırsızı yakalanmış. Öyle yağmur borusu, musluk borusu gibi ufak tefek şey değil, üçyüz bin lira tutarında bir boru hırsızlığı!...

Bu, bize siyasi bir hırsızlık gibi geliyor. Sakın çahnan borular, politika meydanlarında öttürülen seçim boruları, yuf boruları olmasın!

Üçüncü mevki!

Gazetelerde okuyoruz: Yeni fiyat zamları yüzünden Denizyolları gemilerinde birinci ve ikinci mevki ile seyahat azalmış, herkes üçüncü mevkie hücum ediyor-muş.

Bu havadıs, Ankara garında geçmiş eski bir konuşmayı hatırlattı:

Fuat Köprülü'nün ikinci mevki tren penceresinden baktığını gören bir dostu sormuş:

— Bu ne üstad? İkinci mevki ile mi yolculuk?

Üstad, sağ eliyle havada şöyle bir işaret yaptıktan sonra:

— Adam sendee, dedi, artık mebusuz, üçüncü mevkiye seyahat edecek değiliz ya!...

İndirme!

Üç eski arkadaşları: Biri Halk Partili, biri Hürriyet Partili, biri de Demokrat... İki muhalif, eski dostluğa güvenerek ver yansın ediyorlar:

— Her gün yeni bir zam, yeni bir ayarlama, yeni bir pahalılık...

— Et kaç misline yükseldi?... Sabun kaç misline yükseldi?... Zeytin kaç misline yükseldi?... Hele giyim eşyası?... Hele kiralar...

— Yükselmedik ne kaldı?... Burunlarımız da dahil!

D.P. li dayanıyordu, ama güç dayanıyordu. Başını iki yana sallayarak:

— İnsaf be, insaf, dedi...

Ötekiler insaf edecek gibi değildiler. Biri sordu:

— Ne insafı?... Siz insaf ediyor musunuz ki biz edelim? Çok değil, üç tane... Üç de değil, iki tane... Hattâ bir tane yükselmeyip alçalan şey göster bana... Kulunuz, kuleniz olayım!...

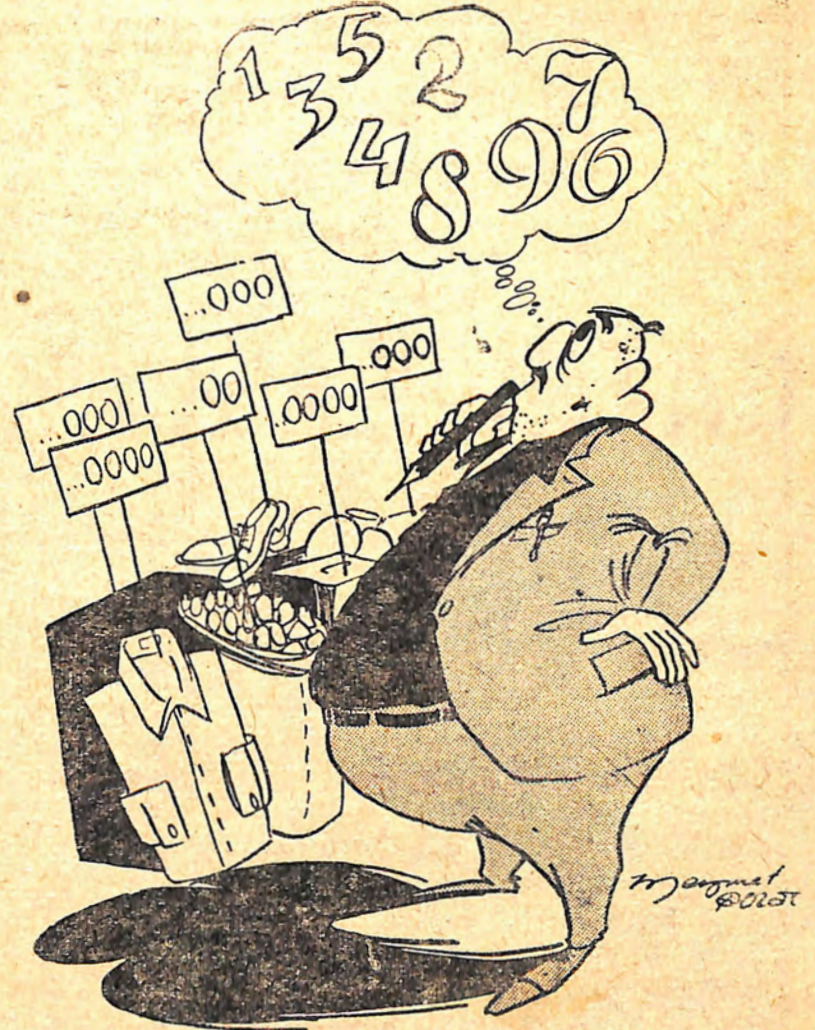
D.P. li, gözleri sevinçle parlayarak yerinden fırladı:

— İşte, dedi, Tophane caddesi!... Tam üç metre alçaltıyoruz!

Yol!

Ulunay, Milliyet gazetesindeki bir fıkrasına şu başlığı koymuştu:

«Akıl için yol birdir»

PIYASA TİREDDÜTTE... (Gazeteler)

Bunu okuyan Doktor Mülkerrem Sarol:

— Ne yazık ki o da bozuk, dedi, kaç yıldır trafiğe kapalı!

İstanbul türkçesi

İstanbul Hemşehriler Cemiyeti karar vermiş: «İstanbulluların eski kibar dilini, konuşma nezaketini, lisan inceliğini yeniden canlandırmağa» çalışacakmış...

Çok güzel, ama çok güç... Ön-

ce o kibar, nazik, ince İstanbulluları bulmak lâzım... Onlar nerede acaba?...

Mevlûd-i şerif!

Hepsi de aydın insanlardı: Profesör, tüccar, mebus... Günün konuşması malûm: Dış yardım!... Bununla ilk yapılacak işler neler olmalıydı?...

Herkes kendi mesleğine göre bir düşünce ileri sürüyordu. Doktor: «İlaç, diyordu, milletin sağlığı başta gelir!...» Fabrikatör: «Aman, diyordu, ham madde... Yedek parça!... Devran çarklarını işletmeliyiz!»

Ankara mebusu Bülent Ecevit:

— Ne şu, ne bu, dedi. Bence bu üçyüz elli milyonluk dış yardım ile ilk yapılacak iş, bir mevlûd-i şerif okutmaktır... Tabii Irak'ta parçalanan Nuri Sait Paşanın ruhuna!...

Hangi asırda?

İngiliz Kraliçesinin kocası Prens Filip, eski çağlarda kralların kelimeleri uğurlan bir filmde çıkar-ken mırıldanmış:

— Şükürler olsun Allahım, iyi ki yirminci asırda yaşıyorum!

Bir gazetede bu fıkrayı okuyan Ahmet Tahtakılıç:

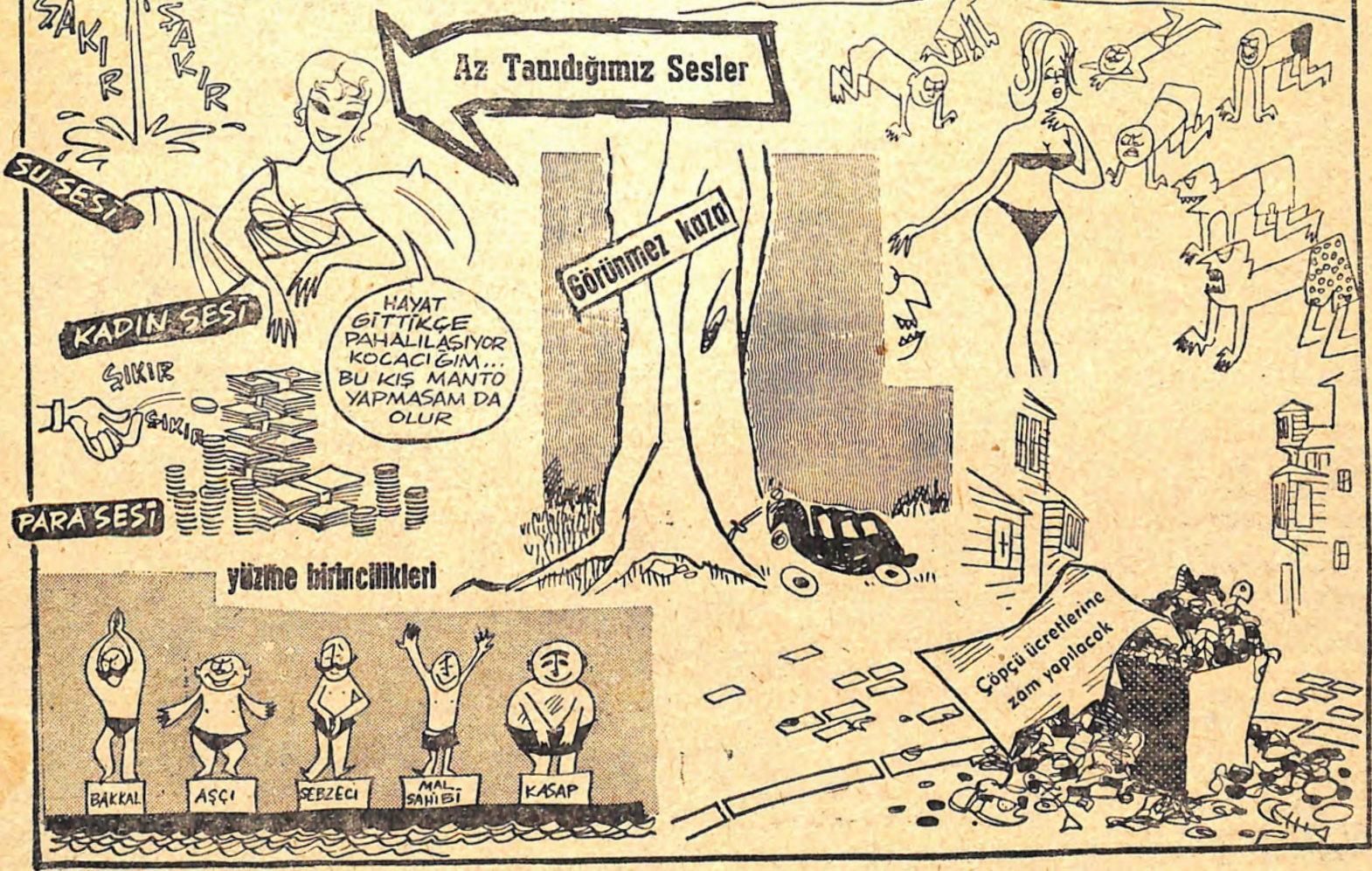
— Ben yanımda olsaydım, demiş, kendilerine şu suali sorardım: Acaba Irak Kralı Faysal hangi asırda yaşıyordu Prens cenapları?...

Gizli Anten

— Bu mu teyze?... Kredi kuyruğu... Avrupadan geliyor...

KIRK-anbar

Akbaba Ansiklopedisi

YUNUS EMRE:

Bir adı da Aşık Yunus olan Yunus Emre bir halk şairidir. Nerede doğduğu, nerede yaşadığı, nerede öldüğü pek bilinmez. Her halde onun çağında da insanı yerinden yurdundan eden büyük bir istilâk hareketi varmış sanırız!

Yunus Emre, eski tarikat şairlerinden Taptuk Emre'nin mürididir. Kırk yıl dergâha o. dun taşıyıp öle doldurduğu ve şeyhin emriyle dile gelip şiirler söylediği rivayet olunur.

Ben Yunus ne biçareyim,
Baştan ayağa yâreyim!

Diyen Yunus, eğer günümüzün adamı olsaydı, bu sabır, bu sadakat, bu fedakârlıkla, muhakkak politikanın gözde bir dervîsi olur ve mühim bir makama otururdu!

— Z —

ZALİM:

Fena adamı, başkasına kötü. lük etmekten, acı çektirmek-

ten zevk duyan kişi. Neron tarihin tanıdığı zalim bir hü. kümdardır. Ama, çağımızın Hitler, Stalin çapında zalimle. ri rekor kırdılar diyebiliriz.

Yalnız insanın zalimi olmaz. Hastalığın, sözün, hattâ gü. zelin bile zalimi vardır.

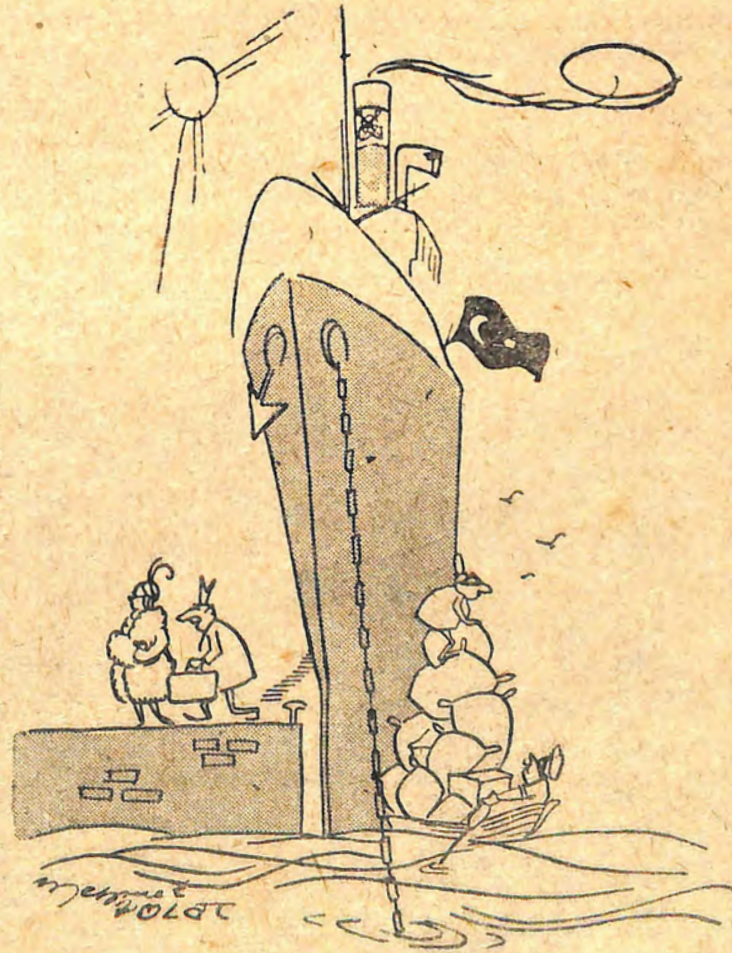
Namık Kemal, zalimlerden en çok şikâyet eden şairimiz. dir.

«İnsafsız avcıya hizmet e. den köpek gibi, zalimlere de an. cak denilerin yardımcı olaca. ğını» şu iki mısraında ne güzel söylemiştir:

Muini zâlimin dünyada er. babı denaattir,
Köpektir zevk alan sayyad. bi insafa hizmetten!

Tevfik Fikret de meşhur bir şiirinde şu güzel mısraları hay. kırıyor:

Zulmün topu var, güllesi var,
kalesi varsa,
Hakkın da bükülmez kolu,
dönmez yüzü vardır!

ARDENİZ SEFERİNDEN DÖNÜŞ!...

AĞIŞ NUTUKU

★ Yazan : AZİZ NESİN ★

TRENİN penceresinden parmağını uzattı, taa uzakta, dumanlı bir morluğa bürünmüş geniş ovanın bitiminde, gölgesi gökyüzüne vurmuş bir fabrika bacası gösterdi. Trenden bakınca baca olduğu belli belirsizdi. Kullanıla kullanıla serçe parmağı kadar kalmış dikine bir kurşun kalem gibi duruyordu.

Trenin penceresinden parmağıyla bu karaltıyı gösteren adam,

— Bu fabrikanın açılış nutkunu ben söylemişim, dedi.

Yol arkadaşlarından birisi:

— Orası fabrika mı? diye sordu.

— Fabrika ya...

— Ne fabrikası?

— Valla ne fabrikası olduğunu bilmiyorum.

— Hem açılış nutkunu verdiniz, hem de ne fabrikası olduğunu bilmiyor musunuz?

Başka bir yolcu, o adamın yerine:

— Belki unutmuştur, dedi.

Nutuk vermiş olan adam:

— Yoo, o zaman da bilmiyordum, dedi.

— Peki, çalışmıyor mu?

— Şimdi belki çalışıyordur. Ama açılış töreninde ben nutuk verdiğim zaman çalıştıramadılar.

— Yolculardan biri.

— Siz fabrikanın müdür müydünüz? diye sordu.

Adam:

— Yo... dedi, hiçbir şeyi değilim.

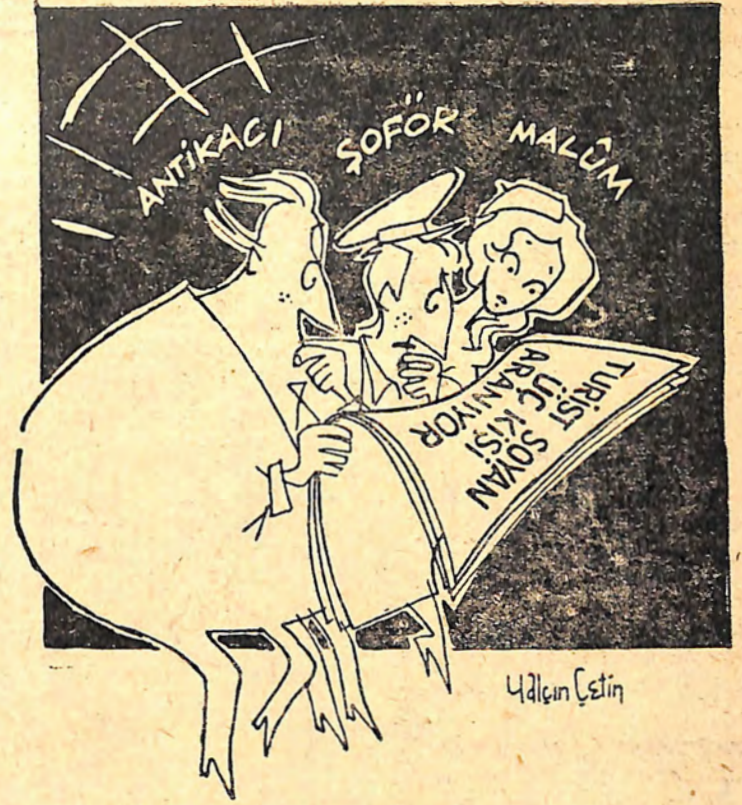
— Öyleyse resmî bir sıfatınız vardı...

— Yok canım, hiçbir şeyim yoktu.

— Amma da iş... Peki, ne münasebetle bilmediğiniz bir fabrikanın açılış nutkunu siz veriyorsunuz?

— Tamamiyle bir tesadüf. Ben, çocukluğumdan beri çok iyi konuşurum. Övünmek gibi olmasın, hitabetim gayetle kuvvetlidir. Böyle oturduğum yerde pek iyi konuşamam da, bir topluluk önüne çıktım mı, Allah tarafından bana bir hitabet kudreti gelir. Bu da bir Allah vergisi... Kalabalığın önüne çıktım da bir söz başladı mıydı, artık beni tutma. Bana bir zihin açıklığı gelir birader, gürüül gürül saatlerce konuşurum. Bu da ayrı bir kabiliyet işi beyim. Hitabet ne demek? Bir kere ağzını açıp da söze başladın mı, hiç ağzını kapamıyacaksın, ârıza yapmadan kır kır konuşacaksın. Ama ne konuşacaksın? Ne olursa... Lâfın sonu, başını tutmuş tutmamış, orasına boş ver. Bir kere söze başlayana kadar, Baktın ki, başladığın cümlelerin faili, fiilini, fiili de failini tutmuyor, sakın tekrarla, o zaman cümleleri uzatır da uzatırsın, dinleyenler de faili, fiili şaşırır, içinden çıkamaz. Sonunda, dinleyenler de «adam besbelli büyük bir laf etti» diye alkışlamak zorunda kalır.

Ben öyle nutuklar çekmişimdir birader, nutuktan sonra herkes gelip beni tebrik etmiştir. Kimi alımdan, kimi gözümünden, kimi elimden öpmüştür. Sonra kendi kendime, «Yahu, ben neler anlattım?» diye sormuşumdur da, şaşmışımdır. Ne anlattığımı bilmem birader. Ne ben bilirim, ne dinleyen bilir. Bir nutkun iyisi de şöyle anlaşılır; nutuk çekene «ne-

YAZISIZ!

ler anlattın?» diye soracaksın, nutku dinleyenlere de «Neler dinledin?» diye soracaksın, nutku çeken ne anlattığını, dinleyenler de ne dinlediklerini bilmezler de «Velâkin adam çok esâslı konuştu» derlerse, işte o nutuk, birinci sınıf nutuktur.

Ben mektepteşken çok tenbel bir talebeydim. Hele hesap, hendese dedin mi, ben yokum. Ama hiçbir sene de sınıfta kalmadım. Hep bu hitabet kudretim sayesinde. Ders senesi sonu geldi mi, hocanın son dersinde ayağa kalkarım.

— Efendim, müsaade buyurur. sanız, sınıfımız namına bir maruzatta bulunacağım, derim.

Hoca bir kere:

— Nedir, söyle... dedi mi, yanıdı. Ben hemen:

— Ders seneri sonu münasebetiyle, yüksek müsaadelerinizle, arkadaşlarımızın hissiyatına tercüman olacağım efendim... derim. Der demez de, hocanın şaşkınlığı geçmeden:

— Efendim!... Bize bütün bir sene içinde ilmin nurlu yollarında, ışıklar tutaraak, bizli... aydınlık ve feyizlili...

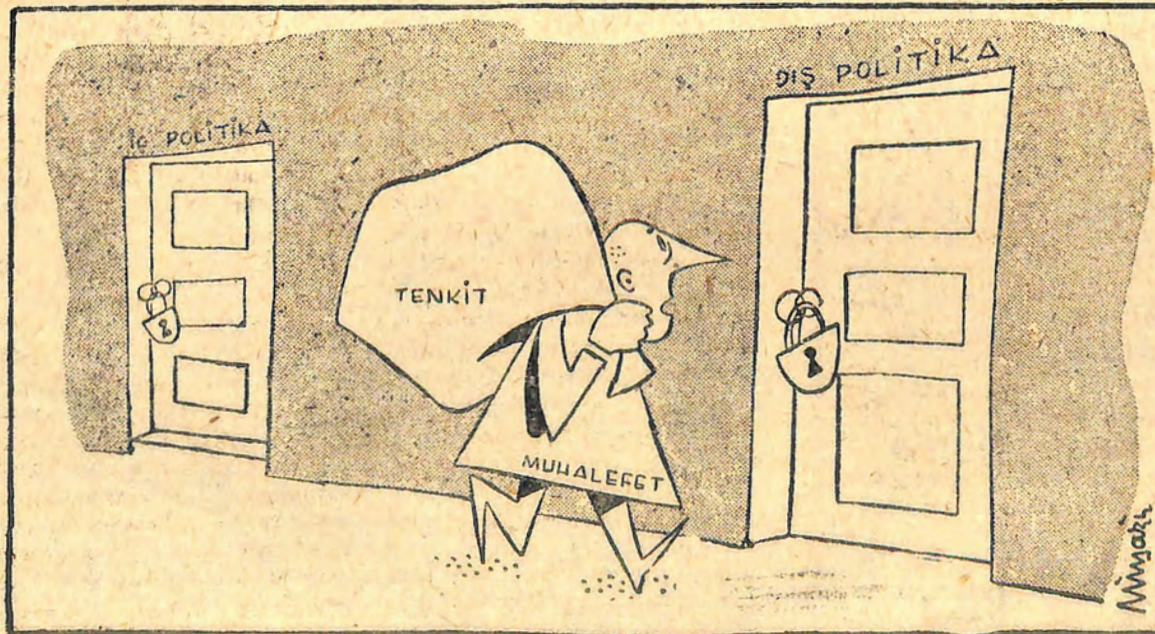
Artık ağzıma ne gelirse, aklıma ne gelirse söylerim. Bütün marifet, tutukluk yapmayacağım. Dinliyenin «Yahu, bu da ne diyor?» demesine fırsat vermeden, ha bəbam konuşacağım.

Ben konuşurken hoca önce bir şaşırır, sonra dalar gider, daha sonra yüzünün çizgileri aşağı doğru yumuşar, derken gözleri dalar, elleri titremeğe, burnunu çekmeğe başlar. Ben durmadan konuşurum. Ama ne konuşma... Bu sözler karşısında, taş olsa da, yanamaz, ağlar. Hoca, önce burnunu bir kaç kere siler, gırtlak düğümü her çıkar, ondan sonra dayanamaz, gözlerinden şıpır, şıpır yaşlar akar. Ben söylerim, o ağlar. Arada bir hocanın suratına bakarım, adam bayılacak gibi oldu mu, ben susarım. Bu sefer o, bize bir şeyler söylemek ister. Çoğu söyleyemez, burnunu geke geke, içini geke geke, elinde mendil, ağlaya ağlaya:

— Yavrularım, teessürüm, he, yecanım, hislerimi ifade etmeme mânî oluyor, der, sınıftan kaçar.

Biz arkadan kah ahayı basarız.

Sıfırcı Nizam adında bir kimyacı vardı, adam mekteplerde nam salmış. «10 numara Cenabı Allahın, 9 numara benim, 8 numara da en çalışkan talebenin» dermiş ama, şimdiye kadar hiç kimseye de 8 numara vermemiş.

— Vay canına, bu kapı da kapalı!...

Adam bizim sınıfa geldi, ders se-
nesi sonunda ben adama bir nu-
tuk çektim, az kalsın Sıfırcı Ni-
zam kalbten gidiyordu. Çocuk-
lar kollarına girip zor çıkardılar,
muallimler odasına gutürdüler.
Doktor gelip:

— Ne oldu Nizamettin Bey?
 demiş.

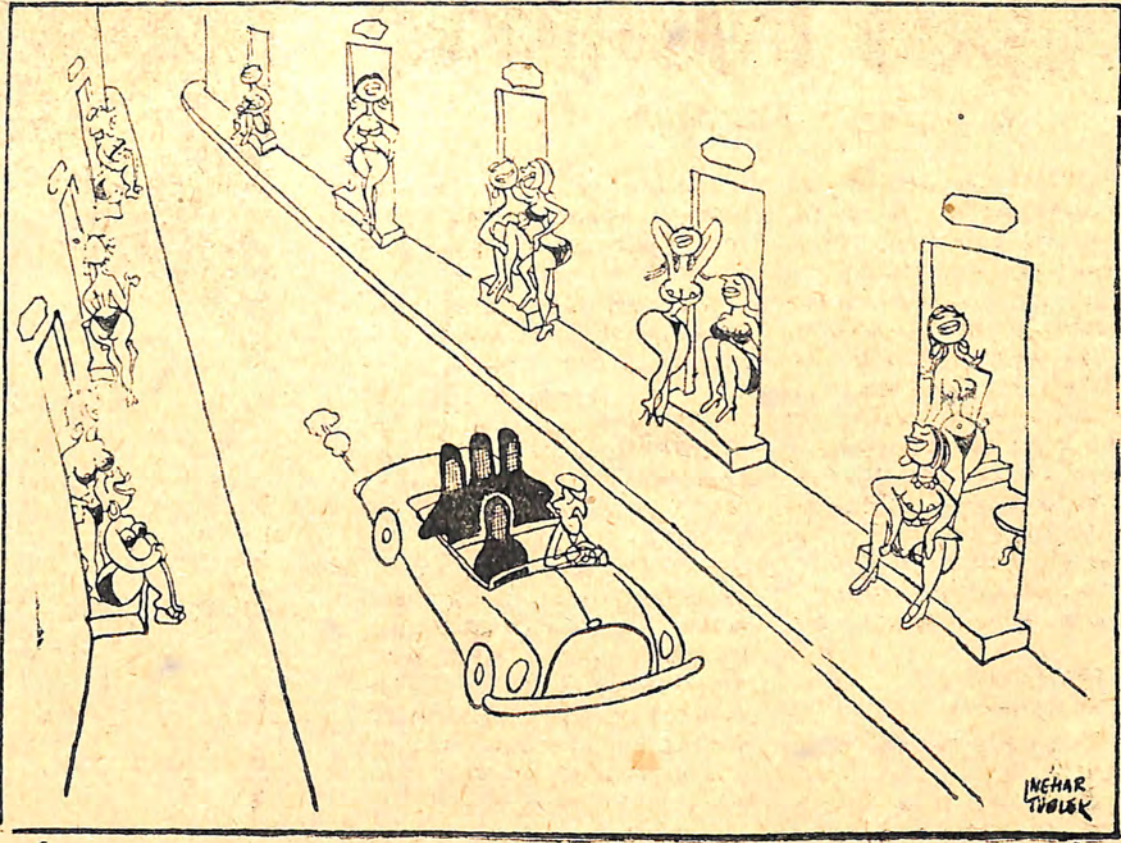
Sıfırcı Nizam, ağlamaktan ko-
nuşamıyor. Öbür hocalar, benim
nutuk çektiğimi hemen anlamış-
lar. Birader, ben o meşhur Sıfır-
cı Nizam'dan 10 numara aldım.
İmtihan odasına girince, adam be-
ni görür görmez ağlamaya başla-
dı:

— Götürün bunu, çıkarın bu-
nu! dedi.

On numarayı da vermiş. Ara-
dan yıllar geçti. Sıfırcı Nizam
çoktaaan emekliye ayrıldı. Şimdi
adam beni ne zam n, nerde görse,
gözyaşlarını tutamaz, daha uzak-
tan beni görünce ağlamaya baş-
lar.

Bu muallim milletin asık su-
ratına bakmamalı. En asık surat-
lısı, en yumuşak kalbli olur. İş-
te ben mektebi bu nutuklar saye-
sinde bitirdim. Sonra memur o-
lup, taşraya gittim. Anadoluyu
karış karış gezdim. Doğrusu me-
murluk hayatında da hiç çalışma-
dım. Ama âmirlerimden çok iyi
siciller aldım, hep ikişer derece
birden terfi ettim. Bütün bunlar
hep, hitabet kudretim sayesinde
oldu azizim. Haftada bir, iki top-
lantı olur. Ya bir âmir aramızdan
ayrılır, vedâ ziyafeti veririz, ya
aramıza yeni bir âmir gelir, hoş-
geldin ziyafeti veririz. Haftada
bir bu iş mutlaka olur. Bir âmir
geldi de rakı sofrasına oturduk
mu, daha kimse içkiye başlamas-
dan, ben kadehi elime alırm, aya-

Genelevlerin bulunduğu sokak trafiğe açıldı... (Gazeteler)

YAZISIZ!...

ğa fırlarım, bir hoş geldin nutku
çekerim. Ondan sonra tamam...
Bir de giderken veda nutku çeke-
rim.

— Muhterem arkadaşlar, bugün
hayatımızın eeen kederli ve eeen
ıstıraplı bir anını yaşamakta bu-
lunduğumuzu, çünkü aramızdan
ayrılan muhterem...

Sofradakilerin hepsini ağlatı-
rım. Ziyafet lokantadaysa, gar-
sonlar, aşçılar bile ağlar.

İşte benim hayatım böyle geç-
ti birader.

Bundan dört sene kadar önce
yılık iznimi almıştım. Benim bir
çocuklu arkadaşım vardır, adı
Hâmi... İznimi geçirmek için İs-
tanbul'a gidiyorum, otobüste bu
Hâmi'yi gördüm. Sarıldık, kucak-
laştık. Yıllardır birbirimizi gör-
memişiz. Benim vaktiyle hoca arı,
sonra âmirleri nutuk çekerek na-
sıl ağlattığını filân andık. Hâ-
mi:

— İlle bu gece bizde kal, yarın
da bizim fabrikanın açılış töreni
var, diye tutturdu.

Ben de, peki, demiş bulundum.
Demin gösterdiğim yerde otobüs-
ten indik. Gece, Hâmi'nin evinde
kaldım. Ertesi gün fabrikaya git-
tik. Bir hazırlık ki, hiç sormayın.
Koçları yıkamışlar, kınalamışlar,
boynuzlarını yıldızlayıp sıraya
koymuşlar. Açılış yapıp da fab-
rika herkesin gözü önünde işle-
meye başlayınca koçları kurban
edecekler. Kurdelâlar hazırlanmış.
İstasyondan ayrı, kasabadan ay-
rı, ziyafet sofrası hazırlanmış. Her
şey iyi, yolunda... Daha sabah-
tan ahaî gelmeğe başladı. Fabri-
ka, bir ovanın ortasında. Koca o-
va insan doldu. Öğleye doğru da
sıra sıra otomobiller gelmeğe baş-
ladı. Her şey tamam. Derken bi-
zim Hâmi, kürsiye çıktı. Bece-
riksiz oğlan, konuşmasını da bil-
mez, bir kaç kere kütmeden sonra,

— Şimdi sayın Falan, uğurlu el-
leriyle fabrikamızı işletmeye aç-
caklardır, dedi.

Hesaba göre, o dediği adam bir
düşmeye, bir kofa basacak, yani
çalışma işareti verecek. Fabrika
da herkesin gözü önünde calışa-
cak. O zat, kendisine gösterilen
yere çıktı, düşmeye bastı, bir da-
ha, bir daha bastı. O düşmeye

basarken, kurbanları da yere ya-
tırıp boğazlarına bıçakları daya-
dılar.

Düşmeye bir kaç kere basıldıktan
sonra, her halde yanlış basıl-
mış olacak, bir de bizim Hâmi
düşmeye bastı. Bir fısıltı, bir ko-
nuşma oldu. Suratlar asıldı. Allah...

Derken Hâmi koşarak yanıma
geldi. Yüzü sapsarı...

— Aman, dedi, elini, ayağını ö-
peyim, ocağına düştüm, ne olur-
sa senden olur.

— Aman kardeşim, benden ne
olur. Ben fabrikadan, teknik iş-
ten anlamam ki...

— Ah kardeşim, ben mahvolu-
rum. Beni ancak sen kurtarabilir-
sin.

— Ben seni nasıl kurtarayım
Hâmi?

— Çık şuraya bir nutuk çek.
Biz fabrikanın her şeyini yapmı-
şız da volan kayışını takmamı u-
nutmuşuz. Kayışı takana kadar,
çık şuraya on dakika konuş. Sen-
den başkası yapamaz. Gözünü se-
veyim. Bir nutuk çek, şu adam-
ları uyut...

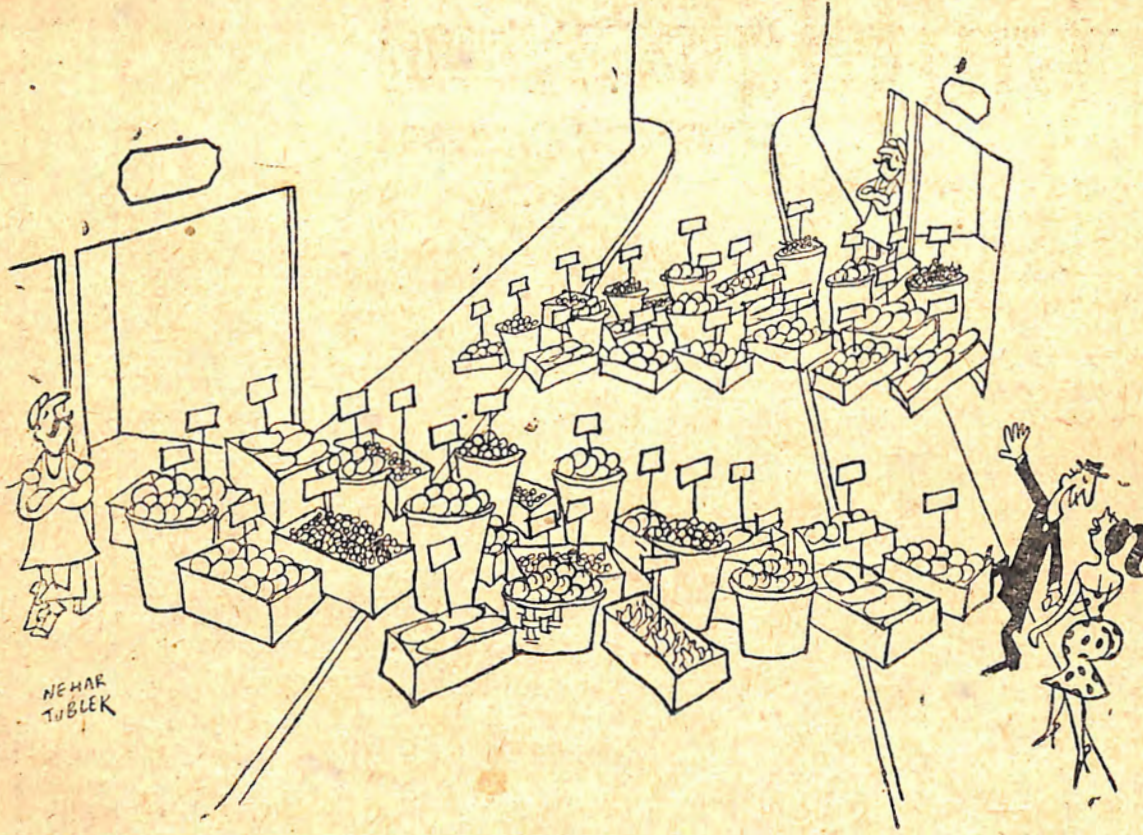
Ne yaparsın, arkadaş hatırı.
Ben çıktım kürsiye...

— Muhterem davetliler... diye
söze başladım ama, ben bu fabri-
kanın ne fabrikası olduğunu bile
bilmiyordum. Bir yandan konuş-
yorum, bir yandan, ne fabrikası
olduğunu çıkarmak için fabrika-
ya bakıyorum, bakıyorum, bir şey
anladığım yok. Otomobil fabrika-
sı mı, şeker fabrikası mı, bir bil-
sem, 24 saat konuşurum. Etrafta
gözlerimle Hâmi'yi arıyorum,
yok. Deli olacağım. Bir kere de
söze başlamış bulundum.

— Muhterem ve pek muhterem

Gelin — Çabuk bir polis... Kocam yatak odamdan çıkmıyor!...

— Gel sevgilim geçelim, bu yol çıkmaz sokak değilmiş!...

dâvetlilerimiz. Hepinizde hoş geldiniz demekle biz, hepimiz... şeref duymaktayız. Çünkü... Siz buraya kadar, zahmet edip gelmekle... Ne desek azdır... Ve... bu fabrika sizin yüksek huzurlarınızda, birazdan çalışınca göreceksiniz ki... Her şeyden önce fabrika demek, memleketin en birinci...

Masanın üstündeki sürahiden bardağa suyu doldururken, arkamda duran adama:

— Hâmi'ye söyleyin, kayıs mı takacak, ne takacaksa çabuk tak-sın, dedim.

Adam da bana:

— Kayış takıldı, yine çalışmıyor. Ana milin başına geçecek halkayı unutmuşlar. Şimdi onu arıyorlar, dedi.

Ben başladım, fabrika kelimesi-nin ne demek olduğunu, bu kelimenin nerden geldiğini anlatma-ya.

Kompartımandaki yolculardan biri:

— Peki, biliyor muydunuz? di-ye sordu.

— Yok canım bildiğim yok... Ben bilmiyorum da sanki dinle-yenler biliyor mu?

Fabrika'nın aşının nerden gel-diğini, bu kelimenin eski lâtince olduğunu, ondan sonra da, fabri-kanın tarihini, ilk fabrikanın nerde yapıldığını anlatmağa baş-ladım. Bir ara bizim Hâmi'vi u-zaktan görür gibi oldum. Bana işaretle «Aman lâfı uzat» gibiler-den yalvarıyor.

— Muhterem dâvetlilerimiz, şimdi fabrika çalışmaya başladı-ğı zaman göreceksiniz ki, bu fab-rika, başka hiçbir fabrikaya ben-zemeyip, dünyadaki emsalleri a-rasında... en başta ve en birinci

olup...

Saatte baktım, konuşmaya baş-lyalı, 35 dakika olmuş. Yine su-ya davrandım. Arkamda durana:

— Yahu, ne oldu? dedim, daha takamadılar mı?

— Taktılar ama çalışmıyor, Hâmi bey selâm söyledi, nutku biraz daha uzatsın, dedi, küçük kazanı monte etmeği unutmuşlar. Şimdi onu koyuyorlar.

Yarım saat kadar daha konuş-tum:

— Bir memleketin en mühim ihtiyacı nedir? Söyleyin bakalım,

nedir? (Dinleyicilerin suratları-na baktım) Tabii hepiniz biliyor-sunuz ki, bir memleketin en mü-him ihtiyacı fabrikadır. Neden fabrikadır? Çünkü bir fabrikanın kazanı vardır, ana mili vardır, bacası vardır, motoru, makinası vardır, müdürü, memuru, kapıcısı vardır, kantini vardır, su borula-rı vardır. Bunlardan bir tanesi olmasa, o fabrika katiyyen çalış-maz. Biz bu hakikati ifade ettik, ten sonra... Hepinize bir kere da-ha hoş geldiniz, deriz... Muhte-rem dâvetlilerimiz... Şimdi de siz-lere, mülsaadeniz olursa, bir fab-

rikanın şeyini anlatacağım... Bir fabrika, her şeyden önce, nedir? Fabrikadır. Bu, bilinmedikçe, hiç bir zaman ve asla bir fabrika ça-lıştırılmaz, Vee...

Bu sırada önüme bir kâğıt koy-dular. Kâğıdı okudum, Hâmi gön-dermiş. «Aman kardeşim, nutku biraz daha uzat, fabrikanın ba-casını ocağın üstüne yapacak en, yanlışlıkla, müdüriyet odasının penceresine yaptırmışsınız. Şimdi yeni baca deliği açıyoruz. Nutku uzat, yoksa mahvolurum.»

Dinleyicilere döndüm:

— Bir telgraf geldi, dedim, fab-rikamızın açılışı münasebetiyle bizi dış memleketler tebrik edi-yorlar, ve şimdiden bizden mal istiyorlar.

Sürahide su bitti. Güneş indi. Akşam oldu. Karanlık bastı. Ben daha hâlâ konuşuyorum Bir de anlaşıldı ki, fabrikanın meğer her şeyi tamammış da yalnız çalıştır-mak için makinist almayı unut-muşlar. Arkamdaki adam:

— Aman biraz daha konuşun, makinist arıyorlar, dedi.

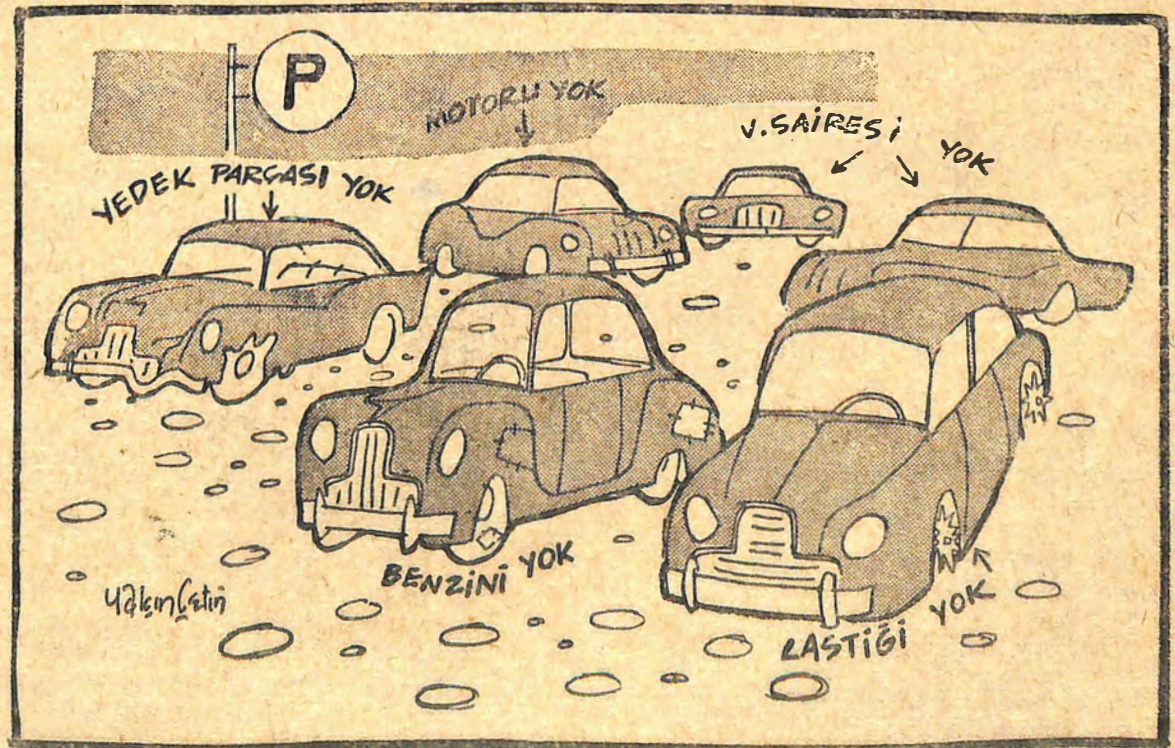
Ben hemen arkamdaki adamı, iki omuzundan tuttum, mikrofo-nun önüne getirdim.

— Muhterem dâvetlilerimiz, şimdi de size fabrikamızın müte-hassısı, fabrikamız hakkında kı-sa bir izahatta bulunacak, dedim.

Hemen ordan aşağı inip, yürü-düm. Doğru kasabaya. Bir ara-baya binip kaçtım. O zamandan beri, fabrikanın çalışıp çalışma-dığını bilmiyorum. Hâmi'yi de bir daha göremedim. Yalnız duy-dum ki geçen sene, bir heyetin ba-şında Avrupa'ya gitmiş.

AZİZ NESİN

ŞOFÖRLER VALİYE HARB İLAN ETTİ! (Gazeteler)

«MOTORLU KITA»

ŞEVKET Marpuçoğlu, ağacın dibine eğretili otlarını yayıp, topatan kavunlarını birer ikişer sıraladıktan sonra, domates sandığını da onların yanına yerleştirdi. Öteki boş sandıkları da ağacın gölgesine bıraktı. Bitişik ağaçların dibinde de, gene bir kaç tane boş sepet, üçer beşer tane kavun, armut, erik sandıkları vardı. Onların başına da birer çocuk bırakmıştı.

Floryaya gelen ilk trenden epi yolcu indi. Bunların bazısı plaja, bazısı Çekmece tarafına gitti.

İlâmat başkâtibinin kayıvalı desi Hümeysra, Yeşilli Sıdika, Sıdikanın damat tarafından akrabası Mambo Şükriye, Şükriyenin küçük oğlu Nevzat, yengesi Defi Saraylı, o gün evcek gezmiye çıkmışlardı. Bir gün önceden dolmalar, peynirli pideler yapılmış, nevale sepetine zeytinyağı, sirke şişeleri, domates, hıyar, türlü pişirmek için zerzevat, güvec, çaydanlık, çay kadehleri, salıncak ipi yerleştirilmiş, her şey hazır edilmişti. Pazarı Florya'da geçirmeye gelmişlerdi. Hasırları yayıp, oturacak bir ağaç altı arıyorlardı. Aksi gibi, bütün ağaçların gölgesine de, daha önceden sandıklar yerleştirilmişti.

Sıdika hanım, gözleriyle epey arandıktan sonra, elindeki sepeti yere bıraktı. Büyük ağacın dibindeki sebze Şevkete doğru yürüdü:

— Efendi oğlum, dedi. Şu sandıkları biraz toplansa da, biz de ağacın gölgesine otursak..

Şevket, kadının yüzüne ters ters baktı:

— Burada oturacak yer var mı valde? Kavunları güneşe mi çıkarayım sizin için?...

— Ama koskoca ağacın gölgesini de sırf sana vermezler ya...

— Bak şimdi ayıp ettin valde... Bu ağaç rastgele bir ağaç değil ki... Bunun da helbet bir mal sahibi var.

— Kimmiş mal sahibi?...

— Evkaf... Ben buraya gelip yerleştimse, gündeliğine yedi buçuk kâğıt verip de yerleştim. Üç beş kavun satıp, biz de bir ekmek parası doğrultacağız. Şimdi ki zamanda adama bedava ağaç gölgesi verirler mi?...

— Ayol ağaç gölgesinin parayla satıldığını da vallahi yeni duyuyorum.

— Sen galiba siftah geliyorsun Florya'ya... Pazar günü ağaç altında oturacak adam, cumartesiden Evkafa parasını yatırmalıdır. Ben sırf bu ağaç için, daha perşembeden yedi buçuk lira yatırdım. Nah, bak... Makbuzu da burada... Ama illâki sen bu ağacın gölgesinde oturmak istiyorsan, bana ufak bir ticaret ver, ben de sana bu gölgeyi devredeyim. Akşama kadar dibinde otur, yemeğini pişir, uykunu uyu, salıncaklarını sallan... Velâkin gelip

GÖRÜŞ MÜTEAHHİDİ

— Biz en çok beş lira veririz.

— Yok ablacığım, yok... İkinci tren geldiği vakit, sen böyle saray balkonu gibi gölgeyi yirmiyeye de bulamazsın. Bak, ben sana harbi bir lâf söyleyeyim. Bu ağacın altına, asıl beklediğim başka bir müşteri var. Daha onlar gelmediler. Üç haftadır hep bu ağacın altına oturuyorlar. Onun için, onlar gelmeden, sen şu onbeşi gözden çıkar da, rahatına bak... Floryayı tekmiş dolaşsan, böyle ağaç bulamazsın.

Sıdika hanım Şükriyeyi bir kenara çekti:

— Herif galiba onbeşten aşağı inmiyecek, dedi. İsterseniz ürfâne ile verelim.

— Verelim ama teyzeciğim, Hümeysra hanım bu işe razı olmaz ki...

— Hümeysra razı olmazsa gidip güneşte oturur. Bana kalırsa, öğle sıcağı basmadan şuraya yerleşelim.

Şükriye, Hümeysra hanımla konuşmaya gitti. Küçük Nevzat, «Salıncak da salıncak» diye tutturmuştu.

Sonunda Şükriye, hepsinden para topladı. Tekrar Şevketin yanına geldi:

— Bak kardeşim, bize biraz tenzilât yapacaksın. Onbeş lirayı vermiye, kimse razı olmuyor, dedi.

— Kerime hanım, senin güzel hatırın için, son fiyat on iki buçuğa olur. Daha aşağı inersen, inemem.

— Akşama kadar oturmak

kavliyle, biz de son fiyat on lira veriyoruz.

— Haydi seni kırmıyalım bari... Siftahı senden ediyoruz.

Kız, on lirayı Şevkete uzattı. O, parayı cebine koyduktan sonra, öteki ağacın dibinde duran çocuğa seslendi:

— Hüseyiin... Gel şu sandıkları çek o tarafa... Kavunları da alalım o yana...

— Çocuk sandıkları taşırken, ötekiler de hasırları yayıp, sepetleri açmaya başladılar. Biraz sonra ikinci Florya treni de geldi. Bu sefer daha kalabalık gruplar söktün etti.

Şevket, asfalt kenarındaki ağaçlardan birini bir Rum ailesine 12,5 liraya, başka bir ağacı, kadınlı erkekli bir gruba 11 liraya kiraladı.

Her ağacı verdiği vakit, o ağacın dibindeki boş sandıkları başka bir ağacın dibine taşıyordu. Üçüncü tren de yolcusunu boşaltınca, bütün ağaç dipleri kâmilan tutuldu. Şevketin o günkü hasılatı da 127,5 lirayı buldu.

Kiraya verdiği ağaçların dibindeki sandıkları, kavun karpuzu, tek atlı arabasına doldurdu. Ağaç diplerini bekleyen çocuklara da ikişer buçuk lira dağıttıktan sonra, dizginler elinde, arabasının yanında yürüyerek plaja doğru inmiye başladı. Tren yolunun altından geçip sola doğru kıvrılırken, o tarafın ağaçlarını kiraya veren Keskin Hamza ile karşılaştı:

— Ne haber, oğlum Hamza?...

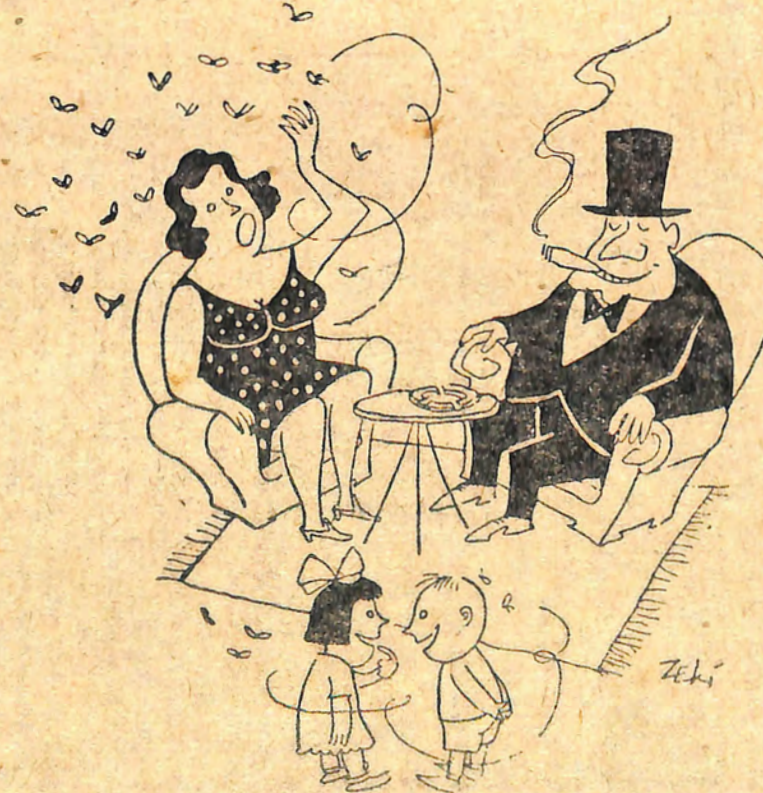
— Hayır haber... Bir ağacım kaldı. Onun da müşterisi bu trenden inecek.

Şevket, memnun:

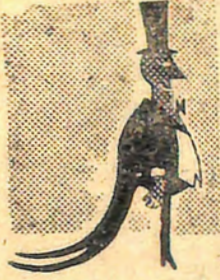
— Akşama Hafız'ın kahvesine gel, dedi. Yeni bir kalkınma planı daha var. Hem bu seferki bütibittin kıyak...

Sonra heygile bir kamçı vurarak, ağaç altındakilere doğru seslendi:

— Kavun tatlımın...

— Tabii, babamın dokunulmazlığı var!...

HEDEFİMİZ

YAĞLI

KUYRUK

Ağustos

21

Perşembe

1958

Kuyruk

BAĞIMSIZ BAKSIZ İKSİZ SAPSIZ TAM TARAFLI GAZETE

BANKAMIZA

Bu akşam saat beşe kadar para yatıranlara
bol bol dua edilecektir.

İster 100 lira, ister 10 lira, ister 1 lira,
Yatırın da ne yatırırsanız yatırın.

Allah sizden razı olsun.

BORU BANK

NANE VE MAYDANOZA ASLA ZAM YAPILMAYACAK

İS BU YAZI BAŞ YAZIDIR

DÜNYA NEREYE GİDİYOR?

Nebil Nebileyim

Orta Doğu'da nüfuz böl-
geleri sisteminin, İtalyan
Kralı Boris'in müdahalesi
ve Portekiz Maslahatgüzarı
Don Juan'ın arabuluculuğu-
yla artık yürüyemez bir ha-
le gelerek Arjantin ve bil-
hassa Avustralya için va-
him bir tehlike halini alın-
ca, kapımızın eşigine ka-
dar gelmiş olan Üçüncü
Dünya Harbi şimdilik ön-
lenmiş gibi görünmektedir.
Ancak Urdun Cumhurbaşkanı
Ekseleians Harun Ke-
şid'in Lubnan Meliki Mu-
saddık'ı Şam'da ziyareti es-
nasında Elalemeyn petroleri
üzerinde hak talebinde bu-
lunması, dünya sulhu baki-
mından ciddi endişeler tev-
lid etmektedir. Çünkü Sü-
veyş Boğazının Finlandiya-
lılar tarafından kotralara
ve şarpiilere kapatılmasın-
dan sonra Cebelittarik Bo-
ğazının aldığı ehemmiyet
gözönünde tutulursa Hindi-
Çini İmparatoru Nehru'ya
hak vermemek imkânsızdır.
Bununla beraber Berlin Mu-
ahedesi hükümlerine ri-

Bazı gazetelerin nane ve maydanoza zam yapılacağına
dair haberleri tamamiyle yalan, asılsız, uydurma ve ha-
kikatlere aykırıdır

Ankara, 16 (Aaaa, saa!...)
— 10 Ağustos tarihli bazı ga-
zetelerde nane ve maydanoz fi-
yatlarının artırılması ihtima-

Vapur ücretlerine yine Zam

Bilindiği gibi bir sene için
de vapur ücretlerine üç kere
zam yapılmıştı. Ancak, yüz-
de iki yüz nispetinde olan bu
zamlar, halkın şikâyeti karşı-
sında yüzde altmışa indirilmiş,
üç sefer yüzde altmıştan; neti-
cede yine yüzde iki yüzü bul-
muştu.

Son alınan mali kararların
mesut neticesi olarak refah se-
viyesi artan halkın vapur bi-
letlerini sudan ucuz bulduğu
anlaşılarak yeni bir zam yapı-
lacağı öğrenilmiştir. Ancak bu-
nun zam mı, yoksa ayarlama
mı olduğuna henüz karar ve-
rilmemiştir.

Alâkahlılardan aldığımız ma-
lûmata göre vapur biletlerine,
klâsik usule uyularak önce
yüzde beş yüz zam yapılacak,
sonra şikâyetler üzerine bu
zam yüzde iki yüzü indirilerek
halkımız sevindirilecektir. Bu-
nunla beraber yüzde beş yüz

linden bahsedildiği görülmüş-
tür.

Gerek nanenin ve gerekse
maydanozun fiyatlarına zam
yapılması hiçbir zaman mev-
zuubakış değildir. Bu yalan
haberini nane ve maydanoz de-
metlerine eskiden on dal nane,
maydanoz konurken, son alı-
nan kararla, dal sayısının on-
dan ikiye indirilmesi sebebiyle
çıktığı anlaşılmaktadır.

En mühim ve katî ihtiya-
cımızdan biri olan nanenin

fiyatına zam yapılacağı habe-
ri, halkın, ihtiyacından fazla
nane alarak, piyasada nane
darlığının doğmasına sebep ol-
maktadır. İhtiyaca yetecek ka-
dar bol nâne ve maydanoz sto-
kumuz olduğu gibi, ticarî mü-
nasebette bulunduğumuz mem-
leketlere de külliyetli miktar-
da nâne sevkiyatına başlan-
mıştır. Dün, muhtelif limanlar-
dan 30 demet nâne ile 25 demet
maydanoz gemilere yüklenerken

(Devamı S. 30, S. 35 de)

Sinek mücadelesi başladı

Geçen asırdan beri her yaz devam eden sinek müca-
delesine bu yaz da devam edebilmek şiddetli karar
alındı.

Yazın sona ermesi ve sonba-
har yağmurlarının başlaması
münasebetiyle, her sene bu
mevsimde olduğu gibi, İstanbul
Belediyesi, gerek sivri sinek-
lerle, gerek kara sinek ve ge-

rekse kasap sineği, at sineği,
karınca sineği gibi her çeşit
sineklerle mücadele etmek için
çok şiddetli bir karar almış-
tır. Ancak, mukabil tedbir al-
mamaları için, bu kararın si-
neklere duyurulmasına ça-
hışılmakta ve son derecede giz-
li tutulmaktadır.

İlgililerden aldığımız bilgiye
göre, sinek mücadelesi Eylül
ay ortalarında başlayacak. E-
kim ve Kasım aylarında çok
şiddetlendirilecek. Şubat'ta kar-
lar yağmaya başlanınca bu

Arkadaşımız Ata Atar'ı

KASIMPAŞA'YA GÖNDERDİK

Arkadaşımız Ata Atar, Irak'ta-
ki altı ay önce geçen hâdis-
leri incelemek üzere, Kasım-
paşa'daki evine gitmek için Köp-
rü'den Halic vapuruna biner-
ken.

Tüccar ne diyor?

Piyasada kredilerin yarattığı
son durumu ve dış ticaret rej-
minin ilânından sonra ne dü-
şündüklerini öğrenmek üzere
tanınmış tüccarlarımızın fikir-
lerini almak istedik.

— Son kredilerin yarattığı
duruma ne dersiniz? sualimize
bir çok tüccarlar:

— Ne diyelim, Allah deriz...
cevabını vermişlerdir.

Geçen yıl, Kasımpaşa'daki e-
vinden yazdığı «Cezayir Rö-
portajları» büyük bir ilgi çe-
ken arkadaşımız ATA ATAR'ı
altı ay önce Bağdat'ta cere-
yan eden son olaylar üzerine,
bu hâdiseleri yakından tetkik
etmek üzere dün tekrar Ka-
sımpaşa'daki evine gönderdik.
Arkadaşımızı daha önce Irak'a
gönderecektik, fakat yeni Irak
Hükûmetine karşı hükûmeti-
mizin nasıl bir politika takip
edeceği dün geceye kadar bel-
li olmadığından, vaziyetin ta-
vazzuh etmesini bekledik. Ar-
kadaşımız harita üzerinde ve
coğrafya kitaplarından, yeni İ-
rak Hükûmetinin merkezini a-
rayıp bulacak, yeni rejimin
gizli kapaklı taraflarını önce-
liyerek yazacaktır.

Bilindiği gibi arkadaşımız
geçen sene yaptığı «Cezayir
Röportajları» nda bu röporta-
jı yaptığı sırada evinin merdi-
venlerinden düşerek hafifçe
yaralanmış, biz bu haberi gül-
nü gününe, arkadaşımızın na-
sıl vahşiler tarafından yakala-
nıp kazanda kaynatıldığını ve
kalbinden sekiz kurşun yarası
alarak muhakkak bir ölümden
kurtulduğunu okuyucularımıza
bildirmiştik. Arkadaşımızın
yeni röportajının da merakla
ve heyecanla okunması için

Adriyatik sahillerine göz dikmesi İngiltere Kraliçesi Margaret'in evlenme meselesinin daha uzun zaman için tehlike sebep olmuş ve yüksek kademede bir Arnavutluk - Monako ve Lüksemburg konferansını şimdi-lik akamete uğrattır bir manzara arz etmiştir.

Yukardan beri izahına çalıştığımız dünyanın bu karmakarışık vaziyeti ister istemez bizim vaziyetimize de tesir etmiş v eee zrrrt pshhrrr kksstttırr (Arkası sayfa 25, sütun 35 de)

dirme, bir kaç kere tekrarlınarak, neticede yine vapur biletlilerine zam yüzde yedi yüzü geçecektir.

BÖBREKLERİNDEN GAYRİ CİDDİ ŞEKİLDE HASTALANDI

Ankara, (Zafer Muhabirimiz Megafonla bildiriyor) Türkiye Ticaret ve Sanayi Bakanlığı Umum Müdürü ve Türkiye Ticaret Odaları Reisi ve Türkiye Sanayi Odaları Reisi ve Türkiye Ticaret Borsaları Reisi bundan bir müddet önce böbreklerinden gayri ciddi bir şekilde rahatsızlanmış ve tedavi için Avrupaya gitmiştir.

Yukardaki fotoğraf, Belediye'nin sinekle mücadele ekibinden bir mücadelecinin sineklerle nasıl mücadele ettiğinin resmidir.

alınarak, Mart başına kadar bir tek canlı sinek bırakılmıyacaktır. Bu münasebetle Belediye daha şimdiden tedbirlerini almaya başlamış, bu arada sinekle mücadele ekipleri teşkil ederek, bu ekipleri şehrin muhtelif bölgelerine salmıştır. Gerekli ilaç, malzeme ve âletlerle teçhiz ve teslihdilen bu ekipler

(Arkası gelecek yazıda)

Lüks bir randevu evi basıldı

Randevu evinde üç çift ve bir tek uygunsuz vaziyette, bir çift ve yarı uygunlu yarı uygunsuz vaziyette yakalandı.

Son günlerde faaliyetini arttıran ahlâk zabıtası dün gece yine şehrimizdeki herkesin bildiği gizli evlerden birini daha tasmaya muvaffak olmuştur.

Tanınmış ve zengin bir saatinin, memleketimize üç yıldan beri saat ithal edilmediği halde, yine eskisi gibi geçinmekte, evinin ve dükkânının kira-

sını vermekte devam etmesi, polisimizin dikkatli gözünden kaçmamıştı. Önce kaçakçılık yaptığı sanılmış, fakat kaçakçılık yapmadığı anlaşıncaya randevu evi işlettiği üzerinde şüpheler toplanmıştı.

Dün, Galatasaray'da Popo sokağında 69 sayılı

(Arkası geliyor)

bir ferahlık yaratacağı ve (Arkası var)

YAĞMUR, ŞEHİRİMİZDE BÜYÜK TAHRİBAT YAPTI

Dün şehrimiz üzerinden geçen bir bulut beş dakika kadar yağmur çilemesine sebep olmuş ve bu yüzden şehrimizdeki münakalat, mürasalat, muhaberat, tenvirat, tanzifat, teshinat, t zynat, tertibat, hepsi bozulmuştur. Beş dakika kadar çiseleyen yağmur yüzünden lâğımlar taşmış, evleri su basmış, sular yolları aşmış, Haliç, Boğaz, Kadıköy, Adalar'a vapur işliyememiştir. Bir müddet elektrikler kesilmiş, su boruları patlamış, tramvay hatları bozulmuş, şehrimizin seviyesi indirilen semtlerinde sufi göller teşekkül etmiştir. Beş dakika kadar çiseleyen şiddetli yağmurlar yüzünden havagazi gelmemiş, radyo arıza yapmış ve telefonlarda konuşmak mümkün olamamıştır. Şehrin umumî hayatını felce uğratan yağmurlardan bostanlardaki kabak ve karpuz mahsulü çok faydalanmıştır. Ziraat Vekâleti bereketli yağmur çiselemesinden sonra, kabak mahsulünün 1946 ya nazaran yüzde beş yüz artacağına ümit edildiğini bildirmiştir.

Ayrıca aldığımız habere göre şehrimizde muhtemel bir atom bombasına karşı korunmak için bir tatbikat icrası

(Sonu gelmez)

yemesine ve yaralanmasına (Sonu haftaya, 16 kısım tekmilli birden)

6 OKKA

DİŞLİ

Muhafifler:

— Bu kadar sıkıntıya dayanabilmek için sıkı sıkı millette dış kalmadı... diyorlar.

Öte yandan gazetede bir haber: Manisa'da doğan bir çocuğun ağzında dört diş varmış.

Şu demokrasinin hikmetine bakın, muhafifleri fiilen teklez ediyor

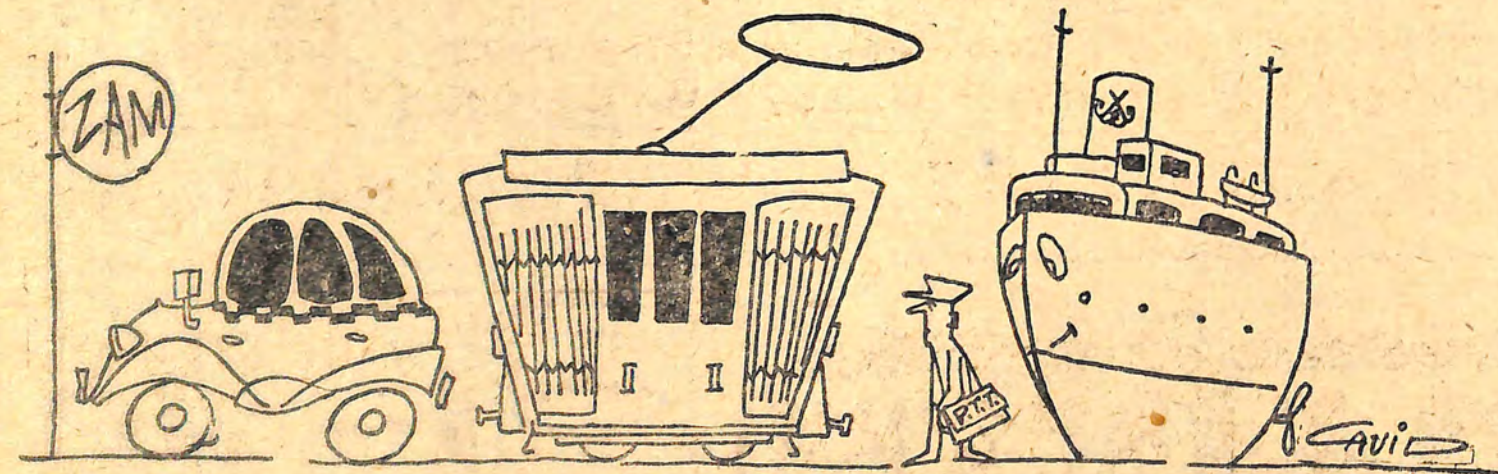
June Parkinson adında 18 yaşında bir genç kız cazibesiyle kısa zamanda şöhrete kavuşmuştur. Bu hızla giderse kısa zamanda İngiliz bombası Mansfield'in Amerikan bombası Monroe'nun papuçlarını da attıracağına benzer. Sevimli cazibe yıldızı hâlen çalıştığı günler Türk parası ile 20 bin lira almakta ve «istikbalim parlak» demektedir. Yukardaki resimde cazibe bombasının istikbalinin ne kadar parlak olduğunu siz de görüyorsunuz.

BİR KADINI KAÇIRDILAR

Dün şehrimizde bir benzeri daha görülmemiş bir vaka cereyan etmiştir. 25 yaşlarında çok güzel bir kadın güpeğünüz şehrin göbeğinde kaçırılmıştır. Hâdise şöyle cereyan etmiştir:

Aysel adında 25 yaşlarında bir kadın, bir elinde zeytinyağı, bir elinde de gaz şişesiyle Taksim'den Cimangir'e doğru dün saat 15 sıralarında evine gitmekte iken, meçhul iki şahıs tarafından kaçırılmıştır. Kadının feryatlarına yetişen polisler şiddetle düdüklerini öttürmüşlerse de maalesef kadını kurtarmak mümkün olamamıştır. İki mütecaviz, kadını Hürriyet-i Ebediye Tepesine götürdükten, sonra elindeki dolu gaz ve zeytinyağı şişelerini alarak kaçmışlar, kadını da yol kenarına bırakmışlardır. Polis şiddetle zeytinyağı ve gaz şişelerini aramakta ve zeytinyağı ile gazın nereden alındığının tesbiti için tahkikat derinleştirmektedir.

Zam için sıra bekliyorlar... (Gazeteler)

Kuyruktakiler!...

Oturaktan Maltız

BU böyle olmayacak dedim. Bir teneke gaz yirmi gün gitmedi. Çayıdır, yemeğidir, lâmbasıdır... Az da değil, on beş lira para. Yedi buçuk liralık gaz karaborsada bu fiyata yükseliyor. Bulunsa, on beş on beş, alacağım, Yok ki...

Geçen sefer, sevabına buluverdi
— Aman, dedim, gaz bitti.

— Bitmiştir, dedi

— Yenisi?

— Yok!

— Aman!

— Yok! Yirmi beş versen yine yok.

Yirmi beşi göstersem hemen bulacak ama, ayak yorgan meselesi..

Mecburen kömüre döneceğiz. Şu halde ne lâzım? Önce bir maltız lâzım. O da Burgazda yok. Yürü Mudanyaya! Uzak değil, beş sigara içimi. Kırk beş dakika... Ben biraz ağır içerim. Hesaplayın ona göre hesaplasın.

Tenekecinin birine:

— Hazır maltızın var mı? diye sordum.

— A'ah! dedi.

— Yapar mısın? dedim.

— Yapamam, dedi.

— Niçin? dedim

— Kârı az, dedi.

Maşallah, millet, kalkınmanın yolunu bulmuş. Balıkçılar bu yolda ne yapıyorlar, biliyor musunuz? Ağdaki balıkların pahalı olanlarını seçtikten sonra, ucuzlarını denize yallah ediyorlar. Ne ye? Kârı az diye.

Gün gelecek, fırıncı ekmeği, belediye suyu kesecek. Sebep? diyeceksin. Kârı az diyecekler... Gün gelecek, yazarlar istidacılığa, istidacılar mebusluğa, mebuslar

★ Yazan : YALÇIN KAYA ★

futbolculuğa, futbolcular Zeki Mürenliğe başlayacak. Kâr dalgası!

Belki dedim, çömlekçide toprak maltız bulabilirim. Başladım dükkân dükkân gezmeye. Kasaba dükkânları bir âlemdir. Bakkalda et, kasapta basma, manifaturacı da gübre bulunması olağandır. Fakat ne olursa olsun, manavda oturak göreceğimi ummazdım. Topraktan yapılma, kont şeyler..

— Bankalara özenip bir kavun alana bir oturak mı veriyorsun? dedim.

Üç dişlik güldü:

— Sizde maltız var mı, dedim.

— Baldız mı? Var! dedi.

— Maltız maltız...

— Eminde var. Fakat geç kaldın. Kıra götürdü. Otlatmaya...

— Otlatmaya mı? Maltız otlar mı yahu?

— Niçin otlamasın? Onun canı yok mu?

— Topraktan yapılma şeyin canı mı olur?

— Hepimiz topraktan yaratıldık. Sen de, ben de, Maltız keçisi de...

Adam, keçiden bahsediyormuş. Öteki maltızdan habersiz. Bunun la beraber, dükkâna girdiğim de iyi oldu. Az bir değişiklikte oturak maltız yapmak fikri o saat kafa girdi.

— Kaça bunlar?

— Yüz seksen kuruş! Al, memnun kalacaksın. Tam da sana göre.

Herifteki göz değil, terzi mezurası... Oturak kâğıda sarılır.

dim. O mereti açıkta götürdün mü, matrak hazır:

— Güle güle kullan!

— Bir otur, bin şükret.

— Başına geçir, başına.

Burgaza dönünce, oda komşularım etrafımı aldı:

— O ne, o ne?

— Oturak.

— Parayı arttırdılar galiba. Dolayısıyla fazla yiyip içmeye ve...

— Maltız yapacam...

Kahkahalar patladı. Dilber Abila:

— Oturaktan maltız olur muymuş? dedi.

— Yapayım da gör.

— Altını delmek ister, iş onda...

— Delerim,

— Kırılır.

Cevap vermedi. Bir çiviyle ufak parçalar kopara kopara yüz paraların deliği kadar bir delik açtım. Onu büyütmek, köşelemek zor olmadı. Dilber Abila:

— Delikle iş bitmez, dedi. Şimdi isgara lâzım.

Yine ses çıkarmadım. Ramiz Ağanın oyunluğunda eski bir mangal vardı. Onun bacak demirlerini söküp isgara yaptım. Dilber Abila yine konuştu:

— Isgara tamam ama, oturak için neyle sıvıyacaksın? İş onda.

Bu, gerçekten zor bir işti. Köyde sarı toprak yok. Kireçle olur diye duymuştum. Ramiz Ağadan iki avuç kadar aldım. Kumla karıştırdıktan sonra sıvayı sıvayı verdim. Dilber Abila:

— Sıvadın da bitti mi? dedi. Birazdan çatır çatır çatlar.

— Çatlar elbet! Kireç bu! İkinci sıvıdım mı, kaymak gibi olur.

Ben, oturak maltızla uğraşırken, oradan sandalla geçen kadınlar:

— Aaaa, adama bak oturak yapıyor. Tam benlik.

— Tam senlik vallahi!

Diye cıgılk atıyorlardı. Armutun biri de, lâfmuş gibi:

— Buna kılıbıklık diploması verelim! demez mi?

Tut sapından vur duvara. Arkadaşı geri kalır mı?

— Erkek dediğin böyle olmalı.

Onu bunu eksik yapıp kadın gibi mahlûktan söz mü işitsin?

Maltızı güneşe bıraktım. Kirecin suyu çekildikçe çatlaklar baş gösteriyordu. Takır talur kurudu. Ğunda, bir daha sıvıdım. Bu sefer çatlamadı. Bakkaldan kömür alıp maltızı yaktım. Fiyakası gel sin diye üzerine bir de tencere oturttum. Tencerede su var. Kuru kuruya koymadım. Merak etmeyin.

Karşıdan gelen bir kadın:

— A tosunum, dedi, oturak ortecek başka şey bulamadın mı?... Günah günah! Çarpılırsın. Tencere olur mu?

— Maltız o! dedim. Oturaktı, maltıza çevirdim.

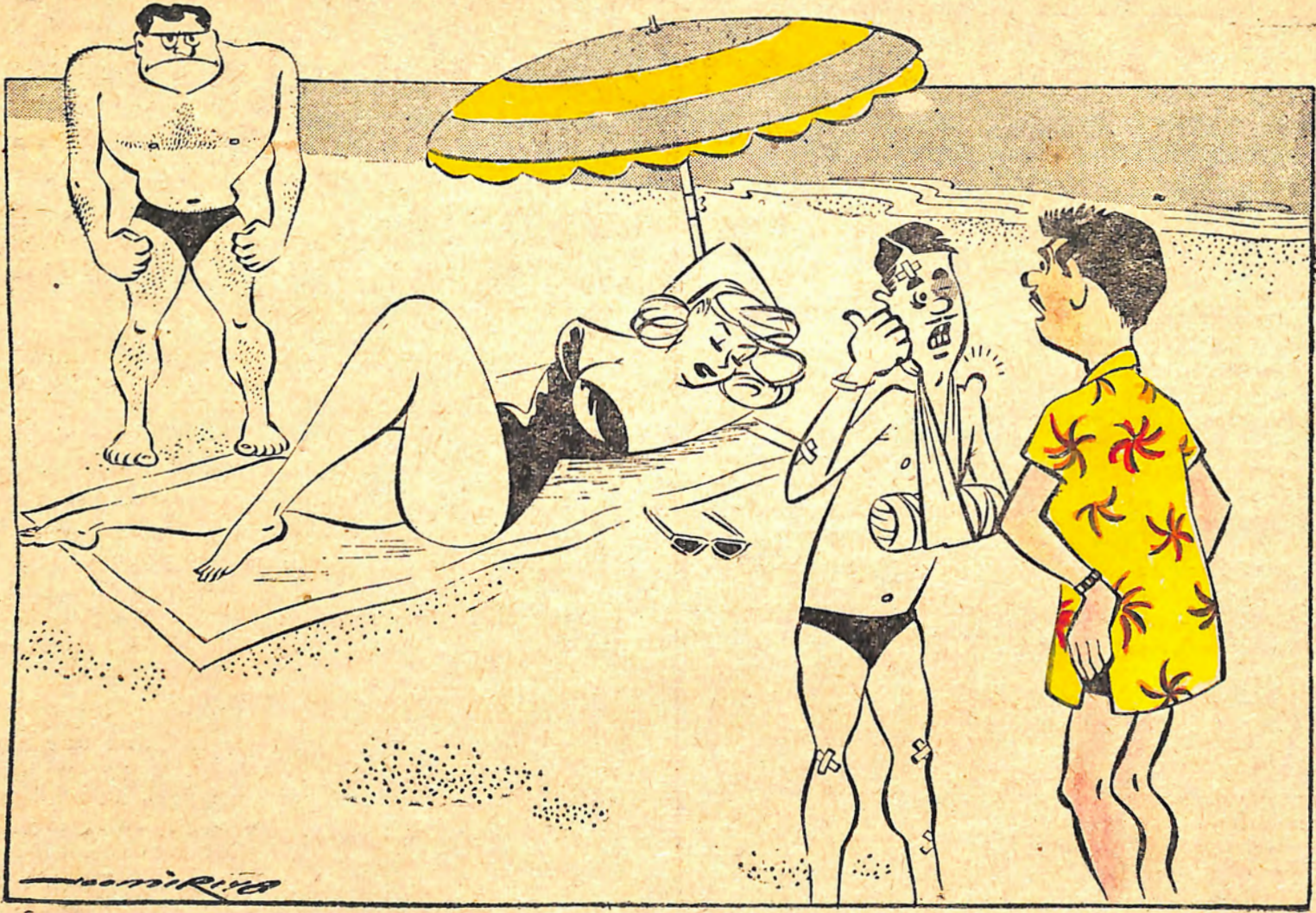
— Tuh tuh tuh! O da günah! Oturaktan maltız olur mu? Nime-te küfür.

— Kullanılmamışından olur...

İSRAİLDE GAZETE FİATLARI ARTTIRILDI (Gazeteler)

— Ayda be Salomon, çekil da biraz da biz okuyalım!...

— Hakkın var, kocasıymış!...

Hattâ delik olmasa, ayran koy iç!..

— Öööö!... Kıyamet alâmetle-ri...

Dedi, yürüdü... Tecrübe iyi so-nuç vermişti. Tencereyi indir-dim. Dilber Abla başımda:

— Tamam sanıyorsan, aklına şaşarım. Bakalım sağlam mı oldu? İş onda.

Elindeki taşı, sıvalı yerlere vur-du. Kireçler dökülünce:

— Bak, dökülüyor! dedi. Olma-mış. Bu iş, ekmek yemeye ben-zemez.

Öfkemi içeri teptim, Kendi ken-dime dedim ki:

— Bir parça haklı. Olmuşken sağlam olmalı. Ne yapıp yapıp toprak temin etmek lazım. Mu-danya ile Burgaz arasında bir ki-remit fabrikası var. Rica etsem, şu kadar toprak vermezler mi? İsteyenin bir yüzü kara, vermiye-nin iki yüzü kara. Ya istemiye-nin? Onun geleceği kara. İste-mek şart! Ama aşk, ama rey, a-ma hürriyet, ama hesap, ama a-dalet, ama gaz, ama et...

Verdiler be! Allah razı olsun!

— Kaç para? dedim.

— Paranın ne kıymeti var? dediler. Matbaa boyuna para ba-sıyor. Piyasada kâğıt kalmadı.

Toprağı aldım geldim. Dilber Abla:

— Toprakla bitse... dedi. Ona ince saman ister. Nereden bula-

caksın? Olmaz bu iş. Bırak bâ-ri.

Kalmından bulabildim. İşe ya-raması için epey ovalamam ica-betti. Toprağı sulandırıp samanla harman yaptım. Sonra, otura-ğın sırlarını kazımaya koyuldum. Kazımasam çamur tutmaz. Velâ-kin bu sır namussuzun da bir sır olmalı. Lüzum etmediği zaman kendi kendine döküveren şey, çi-viye, bıçağa, kesere bana mısın demedi. Güçbelâ o da oldu. Sıva-ma işi iki saat sürdü. Gece yarısı bulmuştuk. Dilber Abla:

— Yat artık! dedi. Geç oldu. Yarın da başka bir şeye başla.

Bunu bırak. Olacağı yok. Yine çatlayacak.

Ertesi gün sabah sabah dam-ladı:

— Bakayım oturağa!.. Ben sa-na olmaz dememiş miydin. Çat-lamış işte.

— Bir kat daha süreceğim

Sürdüm, yâni perdahtım. Dil-ber Abla:

— Koy güneşe de görelim! de-di.

Koydum. Güneşte bir hayli kal-dı. Şansım yaver gitmişti. Bu kere çatlama matlama olmadı. Fakat Dilber Abla'nın dedii de-dikti:

— Hıh!.. Oldu mu sanki? Yak

bakalım.. Bu delik küçük. Ateş, hava almaz. Alsa da kıymeti yok. Sıvalıkların biraz sonra çatlaya-cak. Güneş başka, ateş başka.

Hava kâfi gelmiş olmalı ki, a-teş nar gibi kızardı. Dilber Abla:

— Bu sığağa çamur mu daya-nır? dedi. Emeklerine acıyorum.

Oturaktan maltızında bir gül-zel çay demledim. Karşılıklı iç-tik. Gözüm maltızda. Çatlama yok. Başarmıştım. /İçimden gel-di; bağurdım:

— Oldu be!

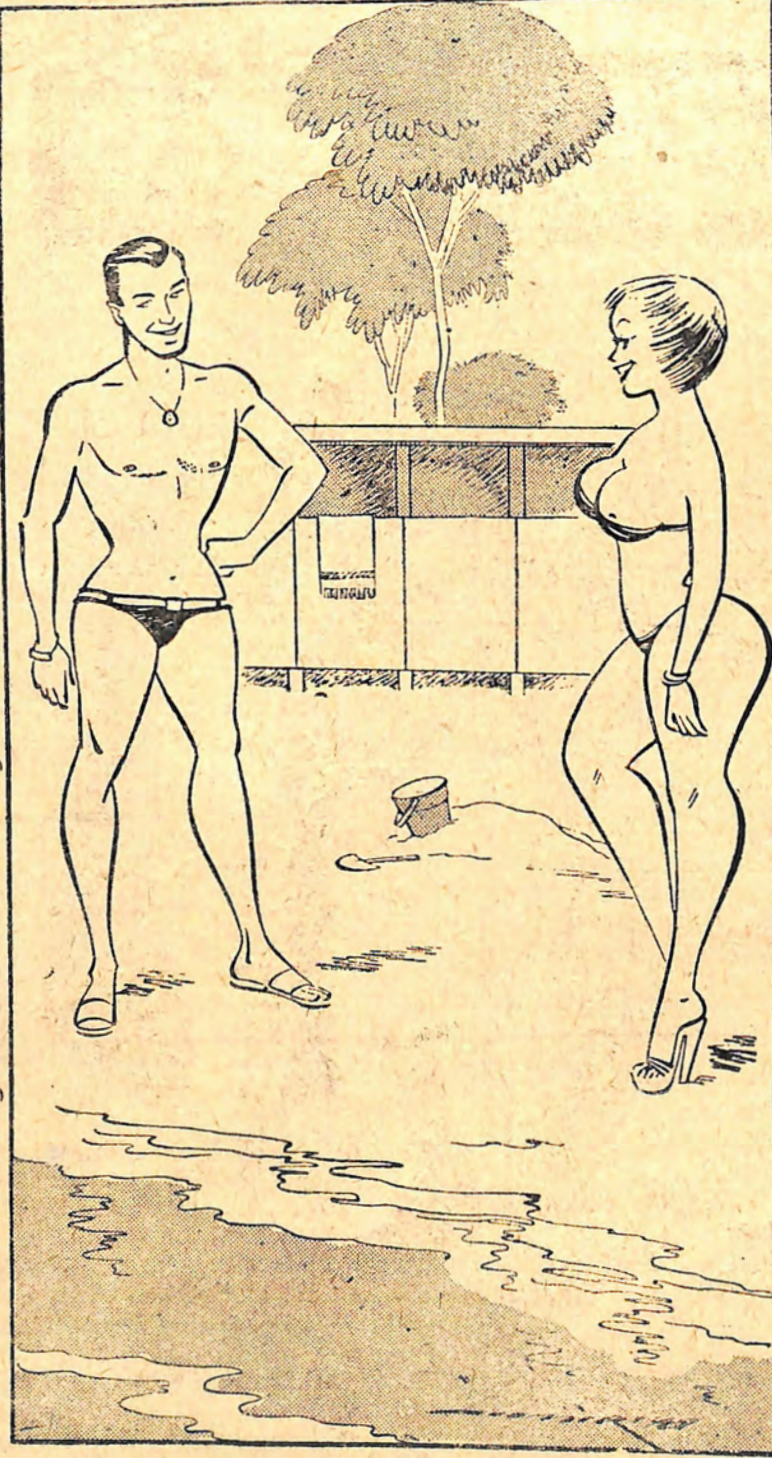
Dilber Abla bütün ciddiyetiyle:

— Niçin olmasın? dedi. Ben sana olur dememiş miydin?

Yalçın KAYA

YAZISIZ!...

ATA SÖZLERİMİZDEN:
«İki çıplak bir hamamda yakışır.»

Sarhoş mantığı

Plajın gazonunda kafayı tüt-
süleyen iki arkadaş arasında:

— Dünyada en kıymetli şey ne-
dir bilir misin?

— Su.

— Neden?

— Su olmasaydı insanlar yit-
meydi öğrenmiyecek ve böylelikle
denizde her gün binlerce kişi bo-
ğulurdu!

Bahtiyar erkek!

Gazeteciler gecesinde buluştu-
lar. Orhan, çoktan görmediği genç
kadına sordu:

— Hâlâ bekâr mısınız?

Genç kadın içini çekti:

— Öyle! Hâlâ o bahtiyar er-
keklerle karşılaşamadım.

Orhan sinsi bir gülüşle tasdik
etti:

— Evet, hakikaten bahtiyar!

Doğru söz!

Öğretmen, teneffüste birdenbi-
re sınıfa girmişti. Bir kara tah-
taya, bir de o sırada kapıdan sa-
vuşmağa hazırlanan çocuğa bak-
tı. Sonra sert bir tavırla çocuğa
sordu:

— Kara tahtaya (aptal hoca)
yazan sen misin?

Çocuk itiraf etti:

— Evet, ben yazdım.

Öğretmenin hiddeti geçmişti.
Çocuğun sırtını okşayarak:

— Aferin, dedi, Doğruyu söyle-
diğin için seni affediyorum.

Tuhaf dünya!

Genç kız, arkadaşına:

— Şu dünya ne tuhaftır, kızlar
bir iş bulabilmek için akıllı, bir
koca bulmak için aptal görünme-
ğe mecburdurlar!...

FVLENELİ henüz bir sene dolmamıştı ama işte Allahın inayetiyle
M. Dubois kucasına ilk çocuğunu alıyor, baba olmak saadetini ta-
düyordu, kendisini ziyaret ve tebrik edenler arasında çok es-
ki arkadaşı, dostu M. Armand da vardı:

— Azizim Dubois dedi, Gözünü dört aç. Bu çocuk milleti âdeta
kuyruğa girmiş gibidir, her dokuz ayda bir, ailenize birer hattâ iki-
şer fert ilâve olur.

Bütün saadet ve sevincine rağmen M. Dubois dehşetle titredi; iki
dost vedalaştılar.

Ne yazık ki Armand doğru tahmin etmişti sevgili okurlar, ve
aradan on ay geçmeden tekrar karşılaştıkları zaman Dubois hasta-
nede yatan ve ikinci çocuğunu dünyaya getirmiş olan karısını ziya-
rete gidiyordu. M. Armand gülererek:

— Ben sana demedim mi dostum, dedi, Fakat doğrusu haline acı-
dım... Söyle bakayım 9 ay sonra 2 üncü çocuğun olsun ister misin?

— Allah korusun, bu pahalılıhta...

— Haa... Öyleyse sana pratik bir çare öğreteyim, onu tatbik et,
bir daha çocuğun olmaz.

M. Dubois'nın gözleri sevinç ve ümitle parladı:

— Çabuk söyle!

— Gayet basit. Her akşam yatarken karın, ayağına bir çift yeni
çorap çorap giyecek o kadar...

M. Dubois şaşırılmıştı:

— Ne basitmiş. Hay Allah razı olsun, dedi ve yoluna devam etti.

..

Aradan bir sene geçmişti, M. Dubois ve M. Armand tekrar yolda
birbirlerine rastladılar, hararetle selâmlaştılar. Fakat M. Armand
omuzları hayatın yükü altında iyice çökmüş gibi duran arkadaşının
haline bakarak:

— Ne o dostum, dedi. Seni hiç de iyi görmüyorum.

— Eee... geçim zorluğu; ne yaparsın kolay değil, karım geçen
ay ikiz doğurdu...

— Ne dedin! Fakat ben sana bir tavsiyede bulunmuştum hani.
Her akşam yeni çorap...

M. Dubois halsi halsiz güldü:

— Çok şakacısın Armand, Hâlâ beni işletmeğe devam ediyorsun.
Maamafih senin lâfına inandım da o zamanlar karıma her gece yeni
çorap giydirdimdi. Ama işte neticesi.

M. Armand arkadaşının yüzüne baktı ve birden elini alına vurdu:

— Hay Allah, dedi, Kabahat bende. Sana en mühim noktayı tem-
bih etmeği unuttuğum. İki çorabı birbirine bağlayan ipliği kesmiye-
cektin azizim!...

— Hey!... Dur bir dakika, geçeyim...

— Duramam, çavuş bakıyor!...

İki örümcek!

İki örümcek bir kılıfede karşılaştılar.

— Nasıl? diye sordu birinci örümcek, buradaki hayatın. dan memnun musun?

Öbürü içini çekti:

— Aman kardeş hiç mem. nun değilim! Ayın gürültüleri, vaizin cırtlak sesi, org'un gumbürtüsü.. Hasılı bir saniye kafa dinlemek yok.

— Nerde senin yuvan?

— Mihrabın altında.

Birinci güldü:

— Tevekkeli değil! En gü. rültülü yeri seçmişsin. Niye sen de benim gibi iane kutusunda yuva yapmıyorsun? Orada çıt çıkmıyor...

(Amerikan)

Ben geldim!

İskoçyalıların hasıslığı meş. hurdur. İşte Henry de öyle i. di. İki sene evvel aldığı şapka- sının artık giyilemeyecek bir hale geldiğini görünce evvelâ günlerce düşündü, bir sürü he. saplar yaptı ve en sonunda şehrin yegâne ihtiyar şapkacı. sına gidip ağlamaklı bir ses. le:

— Hey Mac, diye seslendi. Bak işte gene ben geldim.

(Amerikan)

Müteharrik nişangâh!

İki adam oturmuş kadını. rın ne kadar ağır giyinip ha. zırladıklarını konuşuyorlar. di. Biri:

— Kadınlar tek başına dün. yanın en ağır süslenen mah. lûklardır, dedi. Fakat hele i. ki tanesi bir araya gelirse o zaman işlerini bitirmelerine imkân yoktur.

— Niçin?

— Tabii, istersen kendinde dene! Daimi harekette olan. hiç durmayan bir yere dudak boyası sürmek kolay mıdır sa. nıyorsun?

(Amerikan)

Rahatsız olursan

İskoçyalı Mac İnotsh'un ka. rısı ölüm yatağında idi. Ko. casını yanına çağırdı ve bit. kin bir sesle:

— Mac, dedi. Ölüyorum ar. tık! Yalnız senden bir ricam var; beni umumî mezarlığa gönderme. Oradaki pis insan. ların yanında rahat edemem. Beni annemin yanına paralı mezarlığa gömdür.

Mac başını salladı:

— Peki, peki. Önce bir kere umumî mezarlığı deneriz, eğer rahat edemezsen seni hususî mezarlığa aldırırız.

(Amerikan)

— Beyefendi siz de söyleyiniz, hangi bebeği beğendiniz?

— Yoook, söyleyemem!...

Hayat sigortası!

İ ZAK kendine iyi bir iş bulmuştu. Fakat çalışabilmesi için ha. yat sigortası yaptırması lâzım geliyordu. Bir sigorta şirketine gitti, durumu anlattı. Kendisini sorguya çekmeğe başladılar:

— Babanız sağ mı Bay İzak?

— Hayır, ben üç yaşındayken tüberkülozdan ölmüş.

— Öldüğü zaman yaşlı mıydı?

— Hayır, maalesef 23 yaşında imiş.

— Humm, Peki anneniz?

— O da çok genç öldü, Kanserden. Ben on üç yaşındayken.

— O halde Bay İzak sizin hayat sigortanız biraz pahalıya mal olacak.

Ve öyle bir rakam söylediler ki İzak derhal sapsarı kesildi ve «Allaha ısmarladık» deyip çıktı.

En yakın arkadaşı Moiz'e gidip vaziyeti anlattı. Moiz güldü:

— Tabii yahu. Sen deli mi in doğrusunu söyledin. Annen ba. ban ne kadar yaşlı ölmüşlerse sigortan o kadar ucuza çıkar. Böy. lece İzak başka bî sigortacıya gitti ve sualleri cevaplandırmaya başladı.

— Babanız kaç yaşında öldü?

— Doksan yaşında.. Ve bir baş ağrısı dahi nedir bilmezdi.

— Güzel. Ya anneniz?

— O da seksen beş yaşında öldü efendim.

— Peki, anneniz nerede ve nasıl öldü Bay İzak?

İzak cevap verdi:

— Lohusa yatağında memur bey!

— Baba, denizi göremiyorum...

— Sus, eve gidince ben sana anlatırım!...

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 28 —

Hacı Bey, İzzetî efendinin ağzından patavatsızca fırlayan bu hakikati bildiği halde, yanında imâ tarikiyle de olsa tekrar edildi miydi, kızardı.

Bu sefer de öyle oldu. Ve onun çehresindeki tagayyür, muhatabının gözünden de kaçmadı. İzzetî efendi, fazla olarak, bu haleti ruhiyeyi istismar etmek istedi. Lâkirdiya aynı noktadan devamla:

— Neler söyledim? Daha da her gün neler söylüyorum, bira-der, bilsen? dedi. Hanım kızımın başına cahillikle bir kazadır geldiğini... seyyibe ile evlenme-nin sünneti seniye olduğunu... ni-ce ehli yerde, gözü yerde kızla-rın evlendikten sonra kabak çiçe-ği gibi açıldıklarını... halbuki, E-meti hanım kızımın: «Bir musibet bin nasihatten yektir»-fehvasınca, bu acı tecrübeden ders alıp her şeyden el etek çekmiş olacağını, hepsini bir, bir saydım. Sağ olsun, bizim velinimet, namus mefhumu-nu perdei bekâretle bir tutan an-aneperestlerden olduğu için, nok-tai nazarında şimdilik musır. Ne yapayım anam, babam? Uğraşı-yorum. Elbet, eninde sonunda mu-vaffak olurum. Ve lâkin sabır ve belki de fedakârlık isteyecektir. Kızımın lekeli var. Lekeli ceva-hırın sürümü güç olur.

Hacı Bey bu acı sözleri terler dökerek dinliyordu. Bu namuslu adam, kendisini böyle müşkül mevkilere düşüren baldızına da için için lânet yağdırmakta idi. Gırtlığı tıkanarak, tutuk bir şive ile sordu:

— Fedakârlık dedin... Ne gibi fedakârlık.

— Öyle ya! Malımızın kusurla-rına göz yumdurabilmemiz için, karşımızda bulunanlarla kendi a-ramıza altın perde çekmeliyiz.

— Emeti zengindir. Bittabi ma-lını, mülkünün cihaz olarak götü-recek...

Vergi kâtibi başını salladı:

— Kâfi değil ki aslanım! Kâfi değil. Kızlık diyeti pahalıdır.

— Ne yapayım sen söyle?

— Ne bileyim. ben? Onun ora-sını takdir et.

Hacı Bey fena sıkılıyordu. Sa-kaklarının damarları, yerlerinden fırlıyacakmış gibi kabarmıştı. Burnundan soluyordu. Eğer bu derece tevâtür olmamış olsaydı, bu alışverişten çoktan vazgeçe-cekti. Fakat şimdi vazgeçecek olursa, zaten mevcut dedikodular artacak, artık rezalet ayuka çık-a-kacak, artık tası tarağı toplayıp,

kasabadan göçmek gerekecekti.

— Söyle İzzetî Efendi. Sen söy-le. Allah aşkına ne vereyim? di-ye yalvardı.

Vergi kâtibi, sağ elinin baş ve şehadet parmaklarını birbirine sürterek:

— Nakit, mîrim. dedi, nakit... Sarı Kızın yüzü sıcaktır!

— Ne kadar?

— Eh, vallahi, orasını bilmem artık! Bizim velinimetin de mütemeyyilâ dan olduğunu nazarı i-tibara almak gerek, tutup da yüz altın da verilmez ya?!

— Beş yüz...

— Çık, iki gözüm Hacı Bey... çık!

— Param yok.

— Denizde kum, sende para. Bize de etmesene, Hacım!

— Tarla vereyim.

— Ne yapacak, Satılmış Efen-di tarlayı? Rençperlikte onun gözü yok! O vükelâhı, vüzera-lığı kurmuş... Sen böyle bir ni-meti, on binlerce altın saysan e-le geçiremezsin. Neyleyim ki tak-dir etmiyorsun. Kendisine bugün vereceğin parayı, en sağlam bir

faize yatırılmış say. Yarın öbür-gün devletlû Satılmış Paşa haz-retlerinin bacanağı olacaksın... Az devlet mi? Düşünsene, mîr muhterem?!

Hacı Bey, susuyordu. Zihninde bir takım hesaplar yapmakla meşgul olduğu belli idi. İzzetî E-fendi, örsün üzerine yatırdığı de-miri biraz daha taviamak lüzü-munu duydu.

— Haydi arslanım. Şuna bin li-racık, de de, ben de iştila ile işe girişeyim. Ola ki velinimet bu sefer kanar.

Diş söktürür gibi anı ve ıztı-raph bir hamle ile, Hacı Bey'in ağzından: «Peki!» sözü çıktı.

Vergi kâtibi memnun, işi sağ-lamlamak istiyordu:

— Caymak yok, amma!

— Hayır. Söz bir, Allah bir!

— Bana şuracıkta ufak bir ka-ğıt yazıp ver.

— Ne kâğıdı?

— Efendime göstereyim. Elim-de hüccet olsun.

— Canım kâğıda lüzum var mı?

— Aramızda yok amma o ya,

bancı... İcap ediverirse, çıkarıp önüne koymalıyım.

— Ona da peki Lâkin sen ken-din yaz da, ben mühürleyivereyim.

Vergi kâtibi, oradan eline ge-girdiği bir tabaka eseri cedit kâ-ğıdını ikiye büktü, yanından ek-sik etmediği divitini çıkardı, şu senedi yazdı:

«Bedîl terkîm senet oldur ki,

«Baldızım iffetlû Emeti Hanı-mın, rifatlû Satılmış Efendi ill tenkih ve tezvicine muvaffak ol-duğu takdirde, ... kazası esbak vergi kâtibi Esseyit İzzetî Efen-diye veya emrû havalesine, ber-veçhi balâ yalnız bin adet Osman-lı altını tediye etmeyi taahhüt ey-lerim. Mezkûr meblâğı mumal-leyhten nakden almış olup, her ne sebeple tediyesinden imtina ey-lediğimde alacaklı İzzetî Efendi-nin turuku kanuniyete bilmüra-caa istihsal eylemekte serbest bulunacağını beyan zımında işbu senet tarafımdan ita kılındı.»

Hacı Bey, başı ucu olmiyan bu vesikayı, mühürlemeden evvel, hayretle okudu.

— Ayol! dedi. Bu alelade borç senedi...

— Elbet, mîrim. Lâkin dikkat edersen, görürsün ki şarta mu-allâk.

— Ne yapayım, şarta muallâk, sa? Beni, ne de olsa, bu senetto borçlu gösteriyorsun Elhamdülil-lâh, bugüne kadar hiç kimseye borç etmiş adam değilim. Cenabı Hak bundan sonra da gösterme-sin!

— A nuru didem, Hacı Bevim! Bu borç değil ki, nevima taahhüt. İş olursa ödiyecek, olmazsa kur-tulacaksın. Hanım kızımızı başgöz edemediğimiz gibi, ne hükmü o-lacak bu senedin? Hiç!

— Pekâlâ! Ben bu parayı Satıl-mış Efendiye vad ediyorum. Sen ne diye kendi namına yazıyorsun?

Bu sualin cevabını, İzzetî E-fendi, daha senedi kaleme alırken hazırlamıştı:

— Tabii değil mi? Dedi; velinî-metimin adını koyup da kendisini kızdırayım mı. hişhiştin? Ben o-nun mizacı şerifini bilmez miyim? Para lâfını ağza aldırılmaz. Onu ben usulcaık, alıştırma alıştırma, sindire sindire açacağım... kılı kırk yaracağım... kaç dereden su getireceğim, bakalım. Bu bin al-tını benim emrime tahsis edilmiş göstereceğim! Ben de bunu ken-disine terk ediyor görüneceğim. Bu iş çetin iştir. Hacı Beyoğım, Sonra bir çuval inciri, maazallah, herbat ederiz. (Devamı var)

1958 YILI İKRAMİYELERİ

675.000 Lira

Apartman Daireleri

ZENGİN Para İKRAMİYELERİ

20 Yıl Boyunca

500 Liraya kadar

AYLIK GELİR

ikramiyeleri

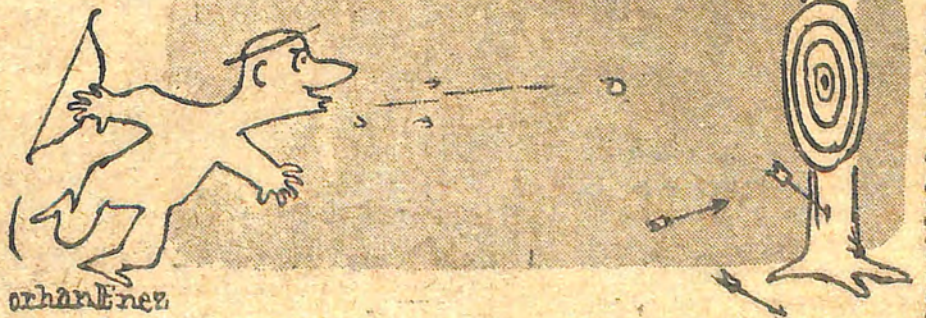
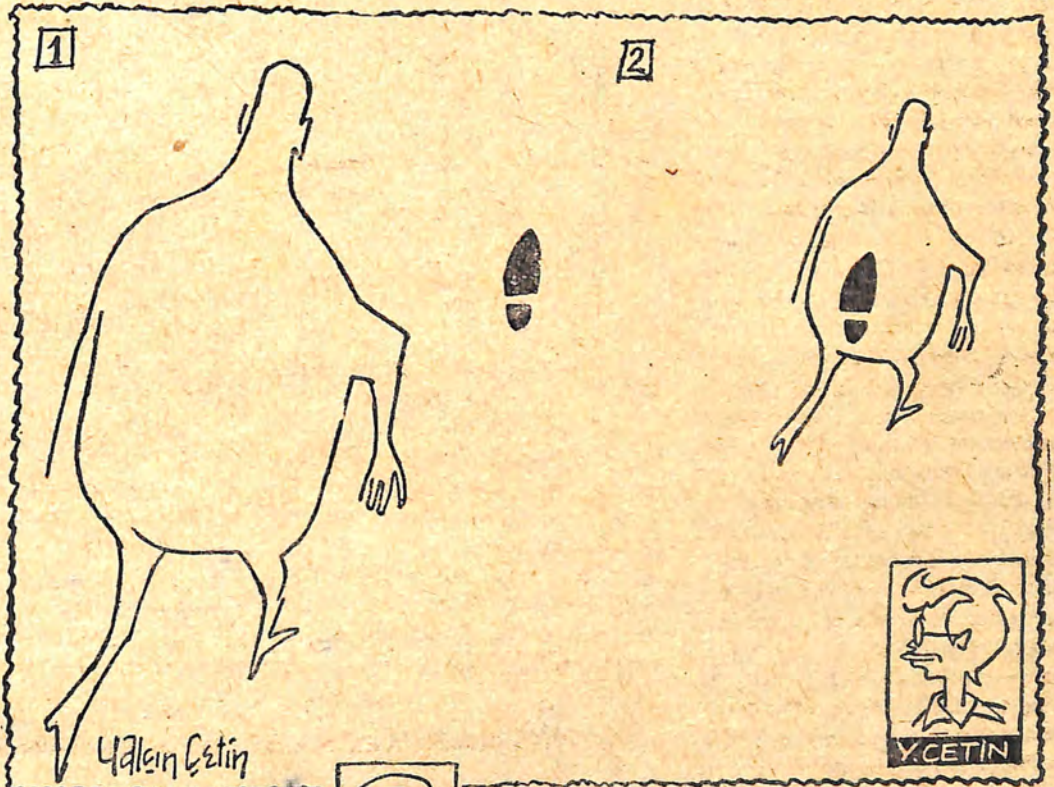
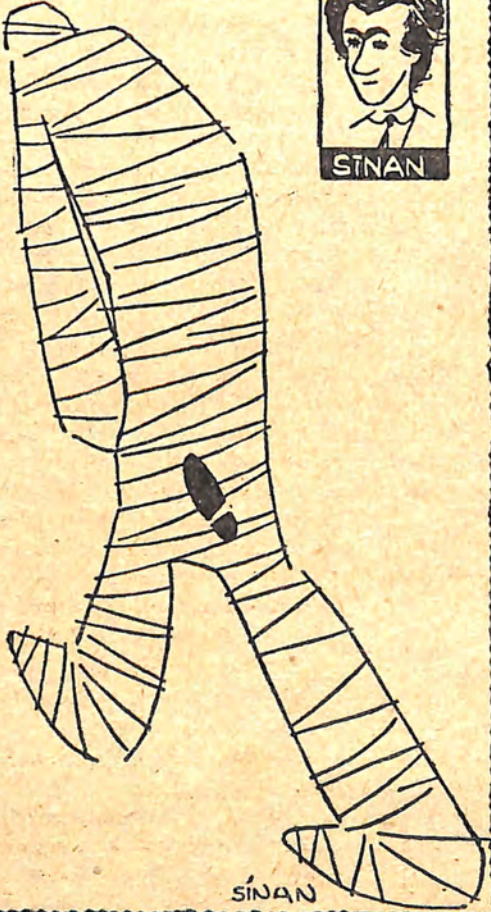
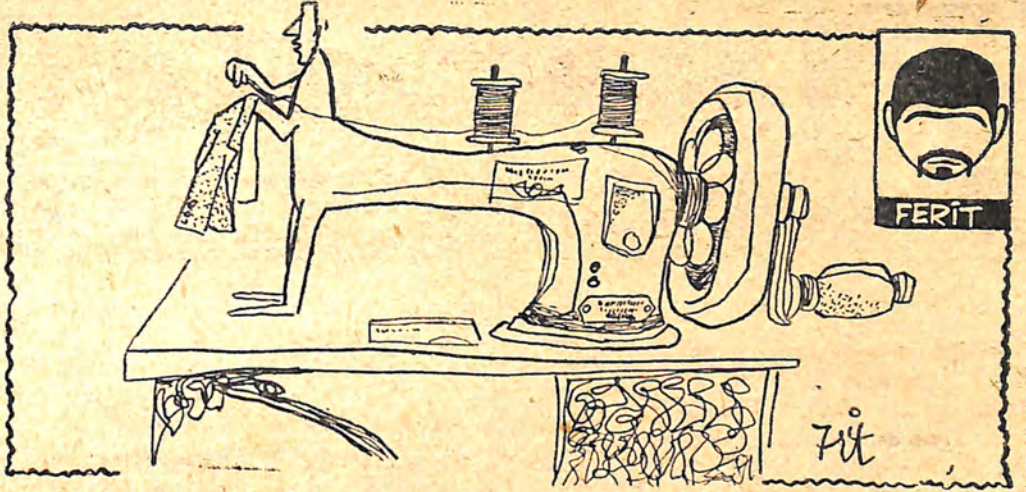
Öğrenci Hesaplarına

TAHSİL

ikramiyeleri

EMNİYET SANDIĞI

bize göre

DÜNYA

Karikatürleri

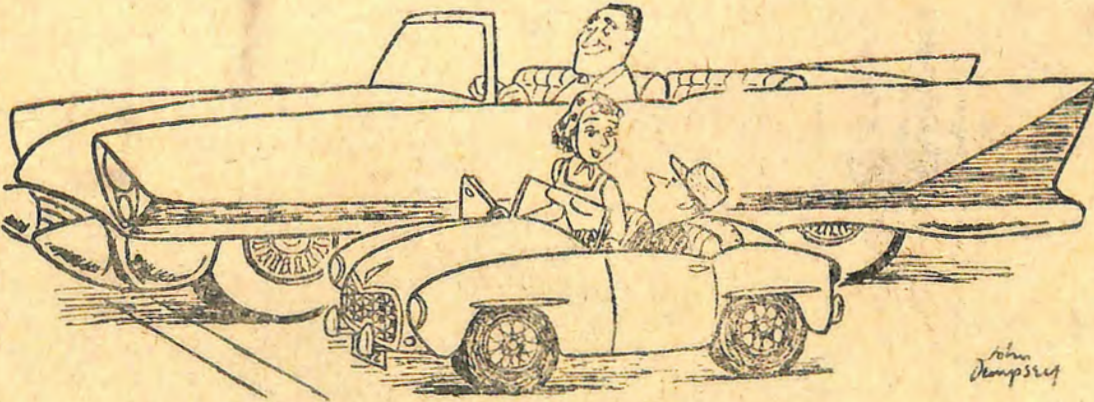
-DÜN ÇORCUN KOLUNA GİRMİŞ,
HIZLI HIZLI NEREYE GÖTÜRÜ-
YORDUN OĞLANI?
-EVLENME DAİRESİNE!..

-HEM SARHOŞSUN, HEM
DİLENIYORSUN...
-NE YAPAYIM BAYAN,
AYIK KAFAYLA DİLEN-
MEĞE UTANIYORUM...

KAPALI ARTIRMA
KOCA-İSTE GELDİM KARICIĞIM...SENİ BİN KERE
ÖPECEĞİM!...
DOLAPTAN BİR SES - BEN BİN BEŞ YÜZ!..

KIZ -EH, ARTIK SENİ RAHATSIZ ETMİYEVİM!..

BEVAZ PERDENİN
FRANÇOISE SAGANI:
JEAN SEBERG

T. C.
Ziraat Bankası

Tasarruf hesapları 1958 yılı ikramiye plânında

3.000.000 Lira

Para,

3.000.000 Lira

Uzun vadeli Kredi

vardır.

Sahibi: YUSUF ZIYA ORTAÇ

Yazı işlerini fiilen idare eden: NEHAR TÜBLEK

Teknik Sekreter: Selâmi M. YURDATAP

Adres: Klotfarer Cad. No. 8-10, Daire 3

Belediye - İstanbul Telefon: 22 18 11

Abone Seneliği: 37,5 Altı aylığı 19 lira

Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI

Kapak baskısı: ŞAKA MATBAASI Telefon: 22, 72 99

Şimdi tasarrufa
KOLAYLIKLA
ALIŞABİLİRSİNİZ

Çünkü

Bütçenizin müsadeseine
göre sizi her ay

15, 30, 60 veya

90 lira biriktirmeye

alıştıracak olan

AKBANK

AİLE TEVEDİATİ

HESAPLARI

her 200 hesaptan 100 üne

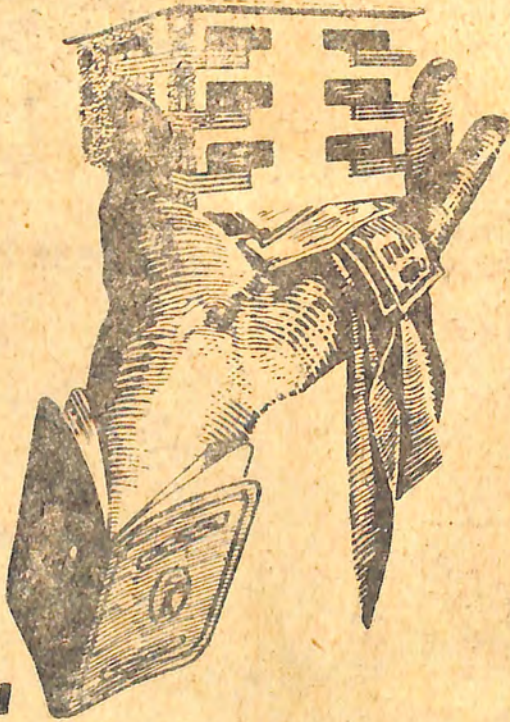
96.000 lira ikramiye

isabet ettiren

gegâne tasarruf sistemidir

AKBANK

Tasarrufu en çok destekleyen bankadır

SÜMERBANK

Hesap açtıranlara en fazla menfaat
temin eden Bankadır

TÜRKİYE
VAKIFLAR
BANKASI

1958
YILINDA

ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR

MESKEN KREDİLERİ

PARA

İKRAMİVELERİ

4 MİLYON
405.000
LİRA

AKBABA

— Yoook... Seni boğulurken kurtarmadan bırakmam!..